

БОРБА®

Крепители на БЪЛГАРСКИЯ ДУХЪ
Велико Търново

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

MAY, 1998

Никога не ще забравимъ!

Следъ 9 септември 1944 цѣлтѣтъ на българската нация бѣ унищожень. Въ първитѣ месеци следъ окупацията хиляди патриоти бѣха избити и го днесъ не се знаятъ безкрѣстнитѣ имъ гробове.

Въ цѣлата страна бѣха образувани масови процеси - 132, съ общъ брой на подсъдимитѣ по всички процеси 10 875.

Ето и наложенитѣ наказания надъ тия подсъдими:

Смъртни присъди и починали	2 816
доживотни присъди	1 233
20 години строго тъмниченъ затворъ	11
15 години	964
12 години	41
10 години	687
8-7-6 години	197
5 години	1 006
3 години	394
2 години	318
1 година	724
1 г. условно (нѣколко по 6 месеца условно)	668
оправдателни присъди	1 485
спрени и прекратени преписки (282 плюсь 104)	386

Извадки отъ повѣрителния докладъ на главния народень обвинителъ Георги Петровъ Драгиевъ до ЦК на Работническата партия (комунисти), представени за публикация отъ Съюзъ Истина:

„Нѣкои биха казали: „Какво сж 2 875 или 3000 смъртни присъди предъ огромнитѣ - десетки хиляди жертви, които българскиятъ народъ и славната наша Работническа партия (комунисти) сж дали въ своитѣ борби? Само единъ недостатъчно съзнателень и недорасълъ партиецъ или съчувственикъ може да даде такава постановка на въпроса... Вѣрно е, че на пръвъ погледъ **смъртнитѣ присъди изглеждатъ сравнително малко** и незадоволителни; но нека да надникнемъ въ съдържанието на тѣзи 2875 смъртни присъди и да избегнемъ повърхностното обсъждане на тѣзи данни. Ето защо ние веднага следва да си поставимъ въпроса за **качеството на лицата, които осъдихме и разстреляхме чрезъ присъдитѣ на народния съдъ. И наистина, кои лица разстреляхме?** Ами това сж: **тримата регенти**, между които **единъ князь** отъ Саксъ-Кобургготската династия, която е донесла толкова много злини на Родината и народа ни; поставихме на подсъдимата скамейка духа на „О Боже почившия царь Борисъ III“, за да го развенчаемъ като „народень царь“ и за да го изтъкнемъ като главень виновникъ за страданията на нашия народъ; разстреляхме **всички министри на три фашистки кабинети** - два на Богданъ Филовъ и този на Добри Божиловъ, половината министри на кабинета на Иванъ Багряновъ - всичко 33 министри, между които трима министъръ-председатели, плюсь единъ на доживотень строго тъмн. затворъ; тоже и двама военни министри; **разстреляхме почти цѣлата престъпна дворцова камарила; 67 души народни представители** отъ фашисткото XXV Обикновено народно събрание. Но само това ли? **Не, ний разстреляхме тоже цѣлия висш военень съветъ, цѣлия генералень щабъ - около 47 души генерали, полковници и други военни престъпници**, които иматъ дълголѣтна служба на **Велико-българския шовинизъмъ** и сж водили страната ни отъ катастрофа къмъ катастрофа и сж заповѣдвали избиването на прогресивния български народъ и неговитѣ героични синове; разстреляхме цѣлия АПАРАТЪ на кървавата фашистка полиция: **всички директори на полицията**, всички областни и помощникъ-областни директори, началници на Държавна сигурность, Областни и Околийски полицейски началници, коменданти и Околийски управители, всички групови полицейски началници и цѣлата политическа полиция въ страната съ малки щастливи изключения; **разстреляхме всички малки и голѣми офицери**, фашизирани палачи надъ българския народъ, които не можаха да се скриятъ на фронта и всички озлобени врагове по мѣста, бандити и предатели и пр. и пр. **Имаме едно почти пълно кастриране на върховетѣ на кървавия фашистки апаратъ въ нашата страна.**

...Ето защо историческото дѣло на Народния съдъ днесъ се сочи като единъ блѣскавъ примѣръ срѣдъ всички демократически народи, а най-вече въ СССР...”

Наистина, садистично-сладоострастниятъ цинизъмъ на горнитѣ редове остава „неръжкотворень паметникъ“ на злодейския комунистически кретенизъмъ, безъ аналогъ където и да било другде по свѣта!

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — основателъ
+ Д-ръ Георги Пануриковъ — редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 47, брой 2

Книжка сто двадесетъ и осма

Май 1998

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Ние прегупреждаваме!

Наблюдавайки развоя на събитията въ България презъ последнитѣ месеци, ясно се вижда, че е въ ходъ една подривна и саботьорска дейность, имаща за цель да компрометира Правителството и създаде условия за реставрация на комунизма.

Следъ спечелване на изборитѣ на 19. IV. 1997 г. управлението на страната се пое отъ Правителството на Обединенитѣ демократични сили (ОДС), което съ пълно съзнание за отговорността, която има, и съ твърдото решение достойно да изпълни дълга си и да оправдае довѣрието, което му даде народътъ, почна своята работа.

Комуниститѣ (БСП), въпрѣки претърпѣното изборно поражение, знаейки въ какво окаяно положение правителството на Виденовъ докара страната, хранѣха скрита надежда, че правителството на ОДС нѣма да може да се справи съ тежкото наследство, нѣма да има подобрене, народътъ ще бжде разочарованъ и недоволенъ и презъ зимата на януари 1998 г. събитията отъ януари 1997 г. може да се повторятъ.

За съжаление на другаритѣ, очакванията имъ не се сбжднаха!

Комуниститѣ бѣха изправени предъ алтернативата: да приематъ поражението си, да свиятъ „знамената“ и да не пречатъ на правителството да изпълни задачата си и осигури подобрене, или да откриятъ борба на „животъ и смъртъ“, съ всички простени и непростени срѣдства, безъ огледъ интереситѣ на народа и страната, съ протести, стачки, саботажи и всичко въз-

можно, за да компрометиратъ правителството, да попречатъ на неговата дейность, отворятъ „вратата“ за тѣхното връщане на власть - реставрация на комунизма.

Вѣрни на природата си, тѣ избраха втората възможность. „Вълкътъ мѣни козината си, но никога характера си“, както казва народътъ.

Това, което последва, показва ясно, че вече съществува една централа, която, по приготвенъ планъ, инспирира и ржководи подривната дейность.

Работници отъ редица държавни предприятия се противопоставиха организирано и не искаха да приематъ новитѣ назначени отъ правителството директори, настоявайки да си останатъ червенитѣ директори, които сж най-активнитѣ членове на комунистическата партия и които пречатъ на правителството.

Държавни служители отъ разни ведомства, безъ никакви сериозни мотиви, само съ цель да саботиратъ, излѣзоха на стачка. Най-типичень случай за това е стачката на жп машиниститѣ, които спираха влаковетѣ и създадоха трудности въ транспорта. Никакви мотиви за по-добри работни условия или по-добри заплати - тѣ сж най-добре платенитѣ държавни служители - получаватъ по половинъ милионъ лева месечни заплати. Ако се провѣри, ще се види, че въ джоба на всѣки стачкуващъ (не всички стачкуваха) ще се намѣри червената членска карта на комунистическата партия, което е единственитѣ мотивъ, обясняващъ стачката.

Известни групи пенсионери излѣзоха на протестъ за по-голѣми пенсии, макаръ че сега сж два пжти по-

добре, отколкото бѣха презь времето на правителството на Виденовъ, когато не протестираха. Направената анкета установи, че това сж сжщитѣ тия, които порано получаваха по две-три пенсии като партизани, ятаци, активни борци и пр., сега всички членове на БСП.

Върхът на подривната дейность против правителството дирижирана от комунистѣ бѣше достигнатъ, когато се яви на сцената червеният генералъ Маринъ, който, погазвайки всички правила, дисциплина и закони на армията, публично и въ пресата и телевизията, излѣзе съ обвинения противъ Главнокомандувация - Президента на страната, и всички висши началници на армията, обяви се противъ реформата и влизането ни въ НАТО и заяви, че армията е негодна да защити народа и държавнитѣ граници. Ясно - да се създаде смуть всрѣдъ народа.

Този червенъ генералъ бѣше уволненъ, но той не е единственият въ армията!

Споменатото е само една часть отъ това, което става и за което може да се дадатъ сведения. Тия стачки, тая подривна и саботьорска дейность, нѣма да спре - тя ще се разширява, защото комунистѣ знаятъ, че ако се даде време на правителството да се справи съ положението, то ще изкара мандата си и при следнитѣ парламентарни избори ОДС пакъ ще спечелятъ, а това значи край на комунизма въ България.

Стана ясно, каза се отъ отговорно мѣсто, че ако стачкитѣ продължаватъ, има вѣроятность нѣкои държавни предприятия да банкрутиратъ. Държавата ще понесе голѣми загуби, но и хиляди работници ще останатъ безъ работа, което ще обрече тѣхнитѣ семейства на мизерия. За комунистѣ това нѣма значение. Тѣ се ржководятъ отъ максимата „Цельта оправдава

срѣдствата“. За постигане на своитѣ пѣклени цели тѣ сж готови да прегазятъ и презь труповѣтѣ на собственитѣ си поддрѣжници. Знае се какъ комунизмътъ се наложи въ разнитѣ страни и какъ наивни съюзници бѣха пожертвувани.

Най-главниятъ инструментъ за провеждане на тѣзи пѣклени цели сж червеният номенклатурчици, останали на ржководни мѣста въ държавното управление. Тѣ сж ония, които изпълняватъ и провеждатъ нарежданията на комунистическата централа. **Дотогава, докогато червеният номенклатурчици стоятъ на ржководни мѣста, опасността е реална.** При сега създаденото положение в страната - стачки, саботажи, гражданско неподчинение и пр., фигуративно казано, правителството седи и развива своята дейность върху „бомба“ съ закѣснителъ, която може всѣкога да експлоадира, тъй като „копчето“ за възпламеняване се контролира отъ комунистѣ и налице сж ония, които ще проведатъ нареждането - червеният номенклатурчици.

Ние предупреждаваме!

Като първа стѣпка за предотвратяване реставрация на комунизма, което ако се допусне, ще бѣде невиджано национално нещастие, **трѣбва незабавно, чрезь приемане и прилагане закона за лустрацията, или чрезь специални постановления на Министерския съветъ, да се отстранятъ отъ служба и замѣнятъ всички червени номенклатурчици, заемащи ржководни мѣста въ всички ведомства на държавното управление:** администрация, сѣдилища и прокуратура, финансы и стопанство, социални грижи, приватизация, здравеопазване, образование, всички и навсѣкѣде - включително и въ армията!

Ние предупреждаваме!

Кавалджиевъ: Комунистѣ Владѣятъ изцѣло България

Комунистѣ владѣятъ изцѣло страната, а тѣхнитѣ синоне и вѣнци сж въ посолствата, министерствата, полицията, спецслужбитѣ и саботиратъ реформата, заяви вчера вицепрезидентътъ Тодоръ Кавалджиевъ на конгреса на Съюза на репресираниѣ въ Стара Загора.

Споредъ него при връщането на земитѣ бившитѣ кадри на БКП вземали за себе си най-плодороднитѣ терени, а за жертвитѣ на тоталитаризма оставали чукаритѣ. „За съжаление днесъ страната се управлява отъ „млади демократи“,

които нѣматъ вашето минало“, каза Тодоръ Кавалджиевъ на репресираниѣ. Сегашнитѣ управляващи не знаели, а още по-жалко било, че нѣкои отъ тѣхъ дори не искали да чуятъ за битката съ „голи ржце“ срещу комунистическата диктатура. Тѣ се учели да управляватъ „пжтѣомъ“ и затова допускали много грѣшки.

Сегашниятъ шансъ за българската демокрация е последенъ, заяви вицепрезидентътъ. „Нѣколко шанса проиграхме, вече другъ нѣма да има“, каза Тодоръ Кавалджиевъ.

Съ 54 гласа „за“ Националниятъ съветъ на Съюза на репресираниѣ избра досегашния секретаръ Иванъ Невроконски за лидеръ на организацията. Конгресътъ направи промѣни въ устава, споредъ които председателскиятъ постъ не може да се заема отъ човѣкъ, който прѣко не е билъ репресираниъ.

Членоветѣ на новоизбраното 17-членно ржководство ще могатъ да бѣдатъ смѣняни и избирани между конгреситѣ на съюза.

Любчо Ивановъ

в-къ „Трудъ“, 26. IV. 1998

Прозрачностъ и... тъмнина

Отъ 1989 г. насамъ постоянно се пише и говори за промѣни, реформи, демократизация, пазарна икономика. Но какво е направено? Освенъ смѣлитѣ и резултатни акции на президента Стояновъ и кабинета на Костовъ въ рамките на външно-политическите отношения и значителното подобряване на икономическите перспективи, вътрешно-политическите и стопански промѣни сж въ явенъ застои.

Въ много навременната си статия „България - 1998 година...“ народниятъ представителъ и съпредседателъ на Бълг. Дем. Форумъ г-нъ Дянко Марковъ изтъква опасностите, които ни „застрашаватъ като държава, нация и историческа индивидуалностъ“.

Една отъ главните точки е **„липса на воля за решителни действия, целящи преодоляване на комунистическото наследство“**.

И наистина, ако проследимъ събитията, ще се убедим, че липсва не само воля, а като че ли **една непреодолима сила се намѣсва, когато стане въпросъ за решителни мѣрки**. Фактите говорятъ сами за себе си.

- Още преди години се прокара законъ за приватизацията и **връщане на земите**. До днесъ поголемата частъ отъ земите и отнетите имущества все още не сж върнати. Нишъ пустѣятъ, сгради се разпадатъ - невърнатото частно богатство, на което се базира богатството на държавата, се руши - нестопанисвано и неизползувано.

- **Държавните предприятия**, особено тези извънъ страната, **преминаха на безценица въ ръцете** на частни собственици - главно **бившите имъ комунистически управители**. Кой позволи, кому и какъ е даденъ отчетъ за това разграбване?

- Писа се за стотици афери, **финансови престѣпления, кредитни милионери**. Обявиха се списъци и процеси. И всичко заглъхна. Престѣпления има. Наказани нѣма.

- **Банките бѣха опустошени** отъ алчни престѣпни елементи. Съ машинации и измама бѣ откраднати и последниятъ левъ отъ спестяванията на българина. Но, по всичко изглежда, виновни нѣма.

- Много се писа и говори за акции „Комаръ 1“, „Комаръ 2“ и т.н. Какви сж резултатите?

- Чухме, че госиетата ще бждатъ разкрити. Изписаха се монове хартии. Очаквахме, че най-сетне **имената на тези, които тормозѣха, биеха, затваряха, убиваха ще станатъ достояние на всички и пострадалите ще могатъ да получатъ възмездие**. Но... всичко заглъхна.

- Излиза нѣкакъвъ **списъкъ на дисиденти отъ Източна Европа**, всрѣдъ които 22-ма сж отъ България. Между тяхъ имало и носителъ на ордена „Георги Димитровъ“. Но имената на борци противъ насиетието, като **Василь Узуновъ, Василь Златаровъ, Илия Миневъ** - прекарали по затворите въкупомъ повече отъ 60 години, не сж между тяхъ. Кой определи този списъкъ?

- Погледнете преса, радио, телевизия. Колко пъти ще чуете нѣщо за **Бълг. Дем. Форумъ** - една отъ най-големите партии въ СДС, за **акциите на ВМРО** - най-ефикасния защитникъ на националните ни идеали, за дейността на **Възпитаниците на Военното на Н.В. училище**, за **Съюза на репресираните**, за ВЗНС - Гичевъ? Въ същото време се съобщаватъ и най-древните прояви на евролѣвици, либерални съюзи, атлантически клубове. Случайно ли е това?

- Създадоха се, израстнаха като чудовища **частни компании с милиардни бюджети, монополизирани българското стопанство**. Отъ къде дойдоха техните капитали? Отъ „спестявания“ по време на „доброто Живково време“? Кой трѣбва да даде отговоръ?

- Опълченците на Шипка се биеха за свободата на България подъ звучите на „**Шуми Марица**“. Комунистите го премахнаха. Не е ли време **да се възстанови националниятъ ни химнъ**, както сториха всички самоуважаващи се нации. Кой пречи за това?

- **Символи на чужда окупация**, имена и паметници на терористи, мавзолей на безмилостенъ братоубиецъ стоятъ непокътнати по свободна България. Свободна, може би, но все още неосвободена отъ призрака на издѣхавания комунизъмъ.

- И накрая, **Търновската конституция - създадена отъ строителите на Нова България и престолътъ на Българските Царе - символи на нашата държавностъ, на нашата вѣра, сила и суверенитетъ** - стоятъ въ забвение и забрава, като ненуждни, докато държавата ни се дута въ конюнктурно безмислие и морално разложение.

Всичко това не само не е случайно, но се превърна въ законотѣрностъ. Точно въ опредѣленъ моментъ нѣкаква невидима сила се появява и слага край на всѣко ново начинание. И така до следващата надежда. Възниква обаче въпросътъ - докога? Живите свидетели сж твърде много, за да бждатъ заличени следите и гллата на престѣпниците.

„БОРБА“

Йорданъ Ганчовски

Народопсихология и социални промѣни

Едва ли има по-здрава връзка между формирането на опредѣленъ типъ народопсихология и социалнитѣ промѣни, на които е подложена съответната народностъ. Ако Европа - стариятъ континентъ е родителъ, преносителъ и пазителъ на свѣтловната културна люлка, то това е свързано съ неимовѣрни природни и социални изпитания - отъ стогодишни войни до чумни пандеми и отъ истински революции до реализации на кървави утопии. Погледнете къмъ тропика и ще видите отъ стоици години сжщото ниво на духовностъ (или почти сжщото) подъ сѣнката на щеграта природа. Постаვენъ така въпросътъ - **ние сме една отъ най-онеправданитѣ нации въ свѣта - хемъ сме претърпѣли всички изпитания, презъ които е преминалъ стариятъ континентъ, хемъ резултатъ нѣма.** Могатъ да се правятъ различни изводи, но така или иначе тѣ ще бждатъ при липса на достатѣчно информация или при липса на краенъ резултатъ - така че се обезсмислятъ предварително. Едно е ясно - ще се намѣри достатѣчно храна за размисълъ и за песимисти, и за оптимисти. Ако настоящиятъ периодъ е интересенъ съ нѣщо, то е, че **за първи пжтъ въ българската история имаме основание да се нагѣваме, че ще се осжществи пълень цикълъ на социаленъ и културенъ процесъ.** Както напирѣвъ въ Европа е ставало много пжти. Липсата въ съвремието на нѣкоя нова налудничава идея като комунистическата и оформяциятъ се политически и гържавенъ еднотризмъ даватъ обещание за това.

Всеизвестно е, че **продължителната диктатура оставя следъ себе си следи на пасивностъ, страхъ, недовѣрие въ гържавнитѣ структури, нерѣдко нихилизъмъ и отвращение отъ политиката.** Сравнете за моментъ - странитѣ, които преживѣха нѣкакъвъ типъ диктатура - Гърция, Испания, Португалия, Чили и не на последно мѣсто Германия. Съ изключение на Германия, кждето социалнитѣ процеси сж малко по-различни, а и

на Чили, която е богата на полезни ископаеми и въпрѣки всичко едва презъ последнитѣ години се заговори за икономически бумъ. Какво е общото между изброенитѣ гържави - нито една отъ тѣхъ не бѣше съ изсмукана до край икономика. Германия и Чили, както споменахъ, имаха лостове, чрезъ които можеха да се оправятъ сравнително бързо. Останалитѣ три - Гърция, Португалия и Испания, почти не усѣтиха отражението на диктатурата въ икономиката си.

Какво стана съ България? Почти петнадесетъ години целенасочено се източва гържавната хазна. Кжде подъ благородното намѣрение да излѣземъ на международния пазаръ и да конкурираме фирмитѣ производители на електроника (спомняте ли си операция „Монбланъ“), кжде чрезъ чисти гешефти, кжде чрезъ кредитнитѣ операции отъ 1993/94 г., на които Остапъ Бендеръ би гледалъ не само съ завистъ, но и съ широко отворена уста. Следъ всичко това България застава на краката си само следъ една година що-годе кагърно управление. И този фактъ се признава отъ тѣзи, за които нищо друго освенъ **интересъ** не сжществува на този свѣтъ. Не се ли повтаря историята следъ края на Балканската война или историята следъ края на Първата свѣтловна война? **Нѣма съмнение, че когато ржководството на гържавата си е на мѣсто, резултатътъ идва отъ само себе си.**

По-горе отбелѣзахъ, че сме на прага на новъ социаленъ и културенъ преломъ - да, но сега е началото. Наистина нѣма реални причини за спирането му, но ако управляващата коалиция ОДС се окаже повече подъ чуждо влияние, отколкото подъ отговорността на българскитѣ интереси, никой не може да предскаже изхода. **Кой ще помисли за България съ болка, ако не помислимъ самитѣ ние. Ако не се създадатъ политици, за които името на България да е религия.** На голѣмитѣ гържави такава религия не имъ трѣбва - тѣ си иматъ достатѣчно други нѣща, които да компенсиратъ нуждитѣ си.

Какво говори правата логика - ако една партия е на власт продължително време и нѣма равностоенъ противостоящъ елементъ, тя неминуемо се корумпира. Който не вѣрва, да се огледа, да потърси споменитѣ на известния български банкеръ Буровъ, да прочете какво казва господинътъ за властта въ България и тогава да прави изводи, ако сж необходими. **Запълването на дѣсното политическо пространство въ България отъ една освободена напълно отъ бивши властници партия ще бжде отъ полза за всички. Но това, което казвамъ, не се създава съ статия или съ магическа прѣчка - то е процесъ и се обуславя отъ политически прѣпоставки.** Поляризирането до дѣве, максимумъ три партии, е нормално и не е необходимо да се прѣскаатъ срѣдства за доморасли мегаломани.

Ние като народъ имаме всички добродетели и отрицателни черти каквито иматъ евро-

пейскитѣ народи плюсъ едно - отрицателно или положително - всѣки да прави изводъ за себе си: българинътъ не може да бжде воденъ чрезъ диктатъ, чрезъ праздно обещание и чрезъ продажно правителство. Спомнете си колко релефно се отличаваха политическитѣ вѣжеиграчи, които отиваха къмъ властта за изгода или по други комерсиални причини. Тѣ знаеха, че сж обектѣ на подигравка, но дебелокожието и лакомията имъ бѣха по-големи отъ съвеститѣ имъ. Спомнете си и нѣщо друго - колко по-малко бѣха мръсницитѣ въ обществото ни и какво огромно влияние имаха. Ако това положение се промѣни, ако се спаси българското образование - единствения ни освободителъ, роденъ отъ духа ни, ако не се довъримъ на никоѣ другъ освенъ на себе си, когато решаваме въпроситѣ на отбраната ни - религията България ще възкрѣсне заедно съ новитѣ социални промѣни и ведно съ промѣнитѣ въ съвременната народопсихология.

WORD
OF THE BULGARIAN EMIGRANTS
P.O. BOX 57506
PHOENIX, AZ 85079, U.S.A.

ДУМА

НА

БЪЛГАРСКИТЕ ЕМИГРАНТИ

Истината е свята,

Свободата е мила!

Успѣхи назаемъ...

Не би било справедливо, ако не забележимъ очевиднитѣ постижения на СДС-правителството. Ако не отчетемъ въ каква трудна обстановка работи то. Нѣма споръ, че нѣкои неблагоприятни процеси сж овладѣни. Основно съ финансовата сфера: курсътъ на лева спрямо чуждата валута е постояненъ. Но... това е постигнато и по изкуственъ начинъ. Съ много външни заеми. При какви условия сж взети, никоѣ не знае! А съ дългове не се върви бързо напредъ. Тѣ сж като пранги! Доказва го обстоятелството, че инфлацията все още е безъ юзда! Доказватъ го намаляващитѣ тълпи отъ чакащи за визи презъ западнитѣ посолства. Увеличаващиятъ се брой на некролозитѣ. Намаляващиятъ брой новородени бебета. Нежеланието на младитѣ да свиватъ семейни гнѣзда. Нестихващата брутална престѣпност! (Която, повече отъ очевидно, е ржководена съ целъ да се наложи нечий монополъ въ стопанския животъ на страната!) Погледитѣ на хората, изпразнени отъ всѣкаква надежда. Не се забелязва и повеѣ отъ подемя. А съ население, загубило вѣра дори въ себе си, не се съгражда нищо забележително, нищо трайно, нищо обещаващо бжднини.

Нѣма достатъчно ярка, достатъчно магнетична и стабилна, неомърсена и незаразена съ социалистически идеи, водеща личностъ вжтре въ страната. Не искаме да подценяваме заслугитѣ на президента Стояновъ, на министъръ-председателя Костовъ, но на всички е ясно, че не е по силитѣ имъ да станатъ катализатори на гейзерни градивни процеси. **А разрушенията сж така всеобхватни, че съ лазене не може да се наваксатъ пропуснатитѣ възможности презъ последнитѣ 8 години. Още по-малко погромнитѣ опустошения, нанесени отъ половинвѣковното управление на комуниститѣ.**

Нужденъ е летежъ! Нуждни сж въодушевлението, вѣрата, довърието на цѣлия народъ, както се проявиха тѣ, когато Той - Българинътъ - посрещна своитѣ Царъ и Царица! А преди това Царицата-майка и Княгиня Мария-Луиза. Останалото е самозаблуда!

Зрѣ ли експлозията на българското търпение?

Драгомиръ Загорски

Върпѣки преминалѣ десетъ години следъ сруването на Берлинската стена, България все още крета на последното мѣсто по реформи отъ странѣ на бившия Източенъ блокъ. Явно намордникътъ, поставенъ върху „Демокрация“ и „Свобода“ се гържи отъ бившиѣ „освободители“.

Чуватъ се вопли противъ вмешателството на Русия по българскитѣ национални въпроси. Пишатъ се статии срещу Кремълъ, че не си е отишълъ отъ София и нѣма такива намѣрения и очевидно народътъ чувствува нахалството на окупатора! Дори пресата преди година съобщи за камионъ съ руснаци, ограбили склада на едно ТКЗС, убили стара и жена и изчезнали!...

И така възниква въпросътъ: Какви мѣрки взѣха смѣненитѣ вече осемъ правителства срещу своеволията, грабежитѣ и посегателствата на руснацитѣ върху нашето Отечество? - Сервилни, комунистически или все още бюголизачески!...

Да се върнемъ 50 години назадъ. Споредъ данни на голѣмия български индустриалецъ, фабрикантъ и експортъръ на едро Кирилъ Славовъ, който издържаше десетки семейства на пострадали отъ режима, незаконно обвиненъ за резидентъ на английското разузнаване, инквизиранъ, ограбенъ и звѣрски убитъ безъ сждъ отъ комуниститѣ, твърдѣше, че по решение на „Съюзната контролна комисия“ (28 окт. 1944) въ България се настанили **хиляди** руски семейства да „въдворяватъ редъ въ страната“!!! Ограбили **златнитѣ резерви** и присвоили цѣлото наличие отъ годишното производство на розово масло - литъръ розово масло тогава струвало точно **килограмъ злато**.

Това бѣ малка информация, която се знаеше съ подробности, не само отъ Кирилъ Славовъ, но и отъ поробения български народъ, който гладуваше следъ войната - както гладува и днесъ.

Прибилегированитѣ хиляди семейства се хранѣха отъ специално устройени за тѣхъ закрити складове, въ които се влизаше само съ съветска карта. Обезпечени, започнаха да се размножаватъ буквално като въшки и тѣхнитѣ гниди създадоха до днесъ **прето** поколения руснаци, родени въ България. Докато презъ 50-годишното робско време, масово се унищожаваша по лагери и затвори хиляди отъ мирното българско население и още толкова емигрираха, за да отворятъ мѣсто за нови гладни пришелци отъ страната на „стролящото се благоденствие“.

Вмъквамъ единъ малък примѣръ за това, което може да ни сполети:

Преди Втората свѣтвна война въ северната половина на островъ Сахалинъ имаше население отъ 12 000 жители, мѣстни племена - айноси и гулаеци, примѣсени съ руснаци, а въ южната половина 300 000 японци. Следъ войната Съветскитѣ съюзъ заграби цѣлия островъ Сахалинъ, изгони и изби всички японци. Преди година по телевизията предадоха интервю съ млада рускиня отъ острова, която **нагло** заяви: „**Ета наша родина**“. Нищо чудно утре нашественицитѣ въ България да повтарятъ на всеослушание сжщитѣ думи!...

Не е тайна. Пресата постоянно трѣби, че България се **обезселява**, раждаемостта спада и населението пагубно намалява. Това съвпада **точно** съ рускитѣ интереси, за да попълнятъ празнитѣ мѣста съ нови гладни „мужици“ въ българскитѣ територии.

Следъ разпадането на Съветската империя още едно нещастие сполетѣ поробената ни Родина. **Разформированата и добре организирана КГБ се разпрострѣ изъ цѣлия свѣтъ и образува най-опаснитѣ мафиозки групировки**, съ които Западътъ не може да се справи. Когато падна Живковиятъ режимъ, цѣли отгѣления на КГБ нахълтаха въ България и необезпокоявани отъ никои създадоха най-опасната мафия.

Защо така дълбоко спѣха българскитѣ правителства? Какво направиха, за да париратѣ престѣпната руска мафия и изгонятѣ многочисленото руско население, настанено въ нашата Родина?

Нѣма ли сериозно българско правителство да сруне паметника на окупатора, който още плаши съ шмайзеръ въ рѣка жителитѣ на столицата?

Нѣма ли силно българско правителство да унищожи паметницитѣ на Христо-Михайловци, Сѣби-Димитровци, Цвѣтко-Рагойновци и стотици съветски терористи и престѣпници, осквернили земята на Ботевъ и Левски?

Нѣма ли истински български управници да взематѣ примѣръ отъ малката, но борческа страна **Израелъ**, за да издири жититѣ наши Аймановци, Бормановци и Магелевци, които изхранваха прасетата въ Скравена, Микре, Бѣлене и още 60 чудовищни концентрационни лагери съ труповетѣ на избити български патриоти?

И нѣма ли смѣло българско правителство да потърси заграбеното **злато** отъ съветскитѣ **нацисти**?

Зрѣе експлозията на българското търпение! - Аминъ...

Омраза или позиция

Стефанъ Чаневъ

Продължение отъ бр. 1/1998

Налага се и уточняване на понятията „жертва“ и „саможертва“.

Саможертвата въ името на нѣкаква идея (както човѣшко поведение, при което духовното се поставя надъ материалното) е жестъ, заслужаващ човѣшко уважение и признание, но за общественото преклонение този жестъ не е достатѣченъ. Много е важна сѣщностъта, целъта и полезностъта на самата идея. Много важно е сѣщо дали нѣкой не използва тази идея за свои користни цели.

Саможертвата има правото и възможностъта на изборъ. Въ момента на вземане решение върху нея не е упражнено никакво насилие. Той знае и приема всички рискове на своето решение, включително и загубване на живота.

При **жертвата** нѣщата стоятѣ съвсемъ различно. Той нѣма право и възможностъ на изборъ. Другъ взема решението за погубването му, който използва грубото насилие като срѣдство за действие. Затова **жертвитѣ** умиратѣ обикновено вързани, а **саможертвитѣ** съ оржие въ рѣка.

И въ двата случая единъ човѣкъ е загубилъ живота си, но това сѣ две съвсемъ различни категории и въ никакъвъ случай не може да се мѣрятѣ съ една и сѣща мѣрка. Всички **жертви** на насието заслужаватѣ и получаватѣ съжаляване и преклонение. Както вече се каза - това сѣ арменцитѣ, евреитѣ, християнитѣ по време на гонението имъ и всички други отъ този родъ. Но отиването въ бойната група или партизанския отрядъ става по собствена воля и въ този случай падналитѣ въ тази борба сѣ приели **саможертвата** като такава въ името на едни или други идеи и съображения.

Тѣ не сѣ жертва на насилие, а **саможертва** предъ идеята си.

Нормално е саможертвитѣ, дадени въ името на различни идеи, да бѣдатъ тачени и уважавани отъ своитѣ съмишленици. Да се отнесете съ човѣшко разбиране и третиране на падналитѣ въ единъ паметникъ дветѣ жертви - носители на две взаимоизключващи се идеи, е нѣщо абсурдно. Поне досега свѣтътъ не познава такава нѣщо.

Може ли нѣкой творецъ да създаде единъ паметникъ, въ който да изрази помирението между Бога и Сатаната. Това е невъзможно и лишено отъ практически смисълъ и стойностъ.

Можемъ ли да си представимъ какъ ще изглежда помирението на Надя Дункинъ съ нейнитѣ убийци като единъ компромисъ. Може би тя ще трѣбва да каже само половината отъ това, което знае, което е видѣла, което е изживѣла, а въ замѣна на това убийцитѣ ще спратѣ боя, преди да е издържала. И въ този моментъ ще плеснатѣ съ рѣце и ще се прегрънатѣ.

Предлаганиятъ законопроектъ съ своя първи членъ амнистира това убийство, защото то е частъ отъ политическа дейностъ. Но Надя я нѣма - обществото е ранено. Ние сме се отказали отъ неговата защита.

Случаятъ Надя Дункинъ не е частенъ случай, опредѣленъ отъ лични причини и отношения. **Въ него името Надя е събирателно по-**

Надя Дункинъ бѣ убита отъ „неизвестно лице“ само нѣколко дни преди да даде показания въ сѣда за издевателства, извършени върху нея въ комунистическия концлагери.

нятие, загъ което стоятъ безброй мъченици и името Гоговъ, Газдовъ е друго събирателно, загъ което стои друго множество отъ хора, които съ колове въ ржка осигуряватъ храна за прасетата по единъ съвсемъ необичаенъ начинъ.

Какъвъ текстъ, отъ какъвъ законъ може да промѣни душитѣ на тѣзи хора, у които е събрана толкова омраза, жестокостъ и злъчъ, за да се получи опрощаване и помирение въ истинския смисълъ на думата. За такова нѣщо и магия нѣма.

Разгледанъ въпросътъ за напрежението въ обществото въ неговата реална свѣтлина е толкова далечъ отъ теоретизиранитѣ и предложениитѣ закони, че едно такова решение се явява най-малко наивно.

Достойниятъ противникъ трѣбва да получи гостойно третиране, но това е много далечъ отъ сливанетоъ съ него. Едното е уважение къмъ човѣка, а другото е отношение къмъ неговата идея. Мисълта за едно такова сливане обезсмисля идеята за собствена позиция на човѣка.

Колкото се касае до построяване на общи паметници, събарянето на нѣкои вече изградени или построяването на други - има единъ всесилень сждникъ, който ще събаря едни и ще изгражда други паметници. Това е **времето**.

Толкова за жертвитѣ.

Въ цитирания законопроектъ се разглежда и въпросътъ за извършителитѣ на насилието. Вписаното въ чл. 1 отъ законопроекта буди недоумение, стигащо до смутъ и протестъ:

„Чл. 1. Обявява се пълна амнистия за всички престъпления, извършени по политически причини и подбуди, по всѣкакви закони за времето отъ 1 януари 1919 г. до 10 ноември 1989 г.“

Както бѣше вече загатнато, много важно е да разграничаваме и отгѣляме „политическитѣ убеждения“ отъ използванетоъ на насилие срещу държавата и личносттата. „Политическитѣ“ и „религиозни“ убеждения сж ограничени въ рамкитѣ на личносттата. Това ограничение може да се затвори въ самата личностъ като неинъ свѣтозгледъ и вѣра, но може и да излѣзе отъ рамкитѣ на тази личностъ като агитация - разясняване и убеждаване на други хора въ този мирозгледъ. И въ двата случая тѣзи убеждения не подлежатъ на преследване. Принципитѣ на възприетия мирозгледъ могатъ да бждатъ за едни вѣрни, за други - невѣрни, но всѣки има свободата да ги приеме или не за самия себе си. Така напримѣръ бѣлото братство, създадено отъ Петъръ Дъновъ има свои идеи, проповѣдва ги, привлича нови съмишленици, но никой не ги преследва. Тѣ не сж дали жертви за своитѣ убеждения, ако изключимъ осждениитѣ на смъртъ следъ 9. IX. 1944 г.

Съвсемъ различно стои въпросътъ, когато едни убеждения преминатъ границата на убеждаванетоъ и се пристъпни къмъ налагането имъ на обществото съ сила. Когато убеждаванетоъ премине отъ словесно въ пушечно, когато се създаватъ бойни групи, които организиратъ и провеждатъ аментати и убийства, нѣщата излизатъ отъ рамкитѣ на това, което включва понятието „убеждение“. А какво да кажемъ, когато се сформиратъ военни части, финансирани и въоръжавани отъ чужда държава, които наричатъ себе си армия, която обявява и води война срещу собствената си държава, като напада, убива, ограбва, отвлеча хора, гори архиви и много други подобни действия? Може ли въпросниятъ законопроектъ да ни внуши, че това сж **убеждения**, на които всѣки гражданинъ има право, убеждения, които законътъ трѣбва да защити и никой не трѣбва да му се противопоставя. Такова тълкувание не облича ли въ законно оправдаване всѣкакъвъ тероризъмъ. Достатъчно ли е една усна декларация, че това се прави „въ името на народа“, въ името на класата, въ името на революцията или въ името на нѣщо друго. Кой би билъ затрудненъ да изрече една такава декларация. Това тълкувание обезсмисля ли създаванетоъ и поддържането на въоръжени държавни сили - войска и полиция?

Въ представения законопроектъ не сж взети предвидъ множеството амнистии, дадени своеобразно за сжитѣ деяния. Извършителитѣ на насилия, следъ всѣка кампания отъ този родъ, сж си гласували отъ своето народно събрание амнистии, така че предлаганата амнистия се явява само като фалшива монета въ пазарлъка за „национално помирение“.

Изграденъ законътъ на такава невѣрна (споредъ насъ) основа, не може да реши въпроса за премахване на общественото напрежение, което, както се каза по-горе, е породено и поддържано отъ съвсемъ политически причини извънъ областта на чувствата.

Въ парламента сж внесени и други законопроекти: отъ Георги Паневъ за обявяване като незаконно управлението на тоталитарния режимъ и отъ Народенъ съюзъ за известни ограничения при заемане на ръководни държавни постове отъ хора, изграждали социалистическия строй въ близкото и по-далечно минало.

Тѣзи законопроекти се явяватъ като естествена реакция на общественото мнение за съхраняване интереситѣ на обществото и по-бързото извършване на започнатитѣ реформи.

Разглеждането и приемането или неприемането на тѣзи закони сж пробенъ камъкъ за парламентъ и правителство за това дали е намеренъ вѣрниятъ пжтъ.

Духовно единство

Петъръ Захариевъ
Швеция

Редовниятъ читателъ на българадската преса е забелѣзвалъ факта, че по българскитѣ работи тя е писала винаги или вражески, или нищо. Не отскоро е залѣгналъ този принципъ въ практиката на нашитѣ западни комшии и той се оказа невмѣняемъ, независимо отъ конюнктурнитѣ моменти и отношенията между дветѣ страни. Тази констатация се потвърди неволно и въ началото на текущата година, когато, въ откъснатия отъ отечеството ни градъ Цариградъ, трѣбваше да бжде откритъ Културно-информационенъ центъръ за тамошното българско население. Макаръ че начинанието е съвсемъ легално, основано на междудържавно споразумение и е въ съгласие съ европейскитѣ стандарти по човѣшкитѣ права, шовинистичнитѣ кржгове на социалистическото управление и нѣкои отрогени българи сърбомани вдигнаха голѣмъ шумъ и злобна антибългарска кампания.

Откриването на Центъра, споредъ сръбскитѣ власти било политическо действие на великобългарската политика за териториални претенции къмъ ТАНЮГ дори даде препорѣка на правителството да преустанови решението за регистрация на Центъра.

Парадоксъ бѣше искането на групата на мѣстни етнически българи, активисти на властиващата социалистическа партия, българадското правителство да спре отварянето на Центъра понеже, както тѣ заявиха, „мало опасностъ за асимилиране на лоялни югославски граждани“. Какъ би могло българи да „асимилиратъ“ свои сънародници, затова не дадохъ обяснение, а българскитѣ медиуми информираха за събитието въ форма на дневна хроника безъ да публикуватъ въ подробности сръбскитѣ манипулации.

Свѣтовната общественостъ добре знае кой провежда отнародяване и асимилация въ заграбенитѣ наши територии въ течение на повече отъ сто години и кои правѣха изкуствената империя за смѣтка на България. Както преди, така и днесъ, завоевателятъ унищожаваше българскитѣ училища и откриваше свои, забраняваше българскитѣ и въвеждаше чужди и неразбираеми за народа книги, предназначени за индоктринация и заблуда на младитѣ поколения.

Успоредно на този духовенъ геноцидъ окупаторътъ провеждаше брутална ликвидация на български учители и духовници, като назначаваше свои, надъхани съ българомразие шумадийци. Народната паметъ и тази на поколенията му нито ще забрави, нито ще прости **коварното убийство на свещеника Апостоль попъ Ивановъ отъ с. Долни Криводолъ**, духовния водачъ на Висока, ликвидирането на свещеническо семейство отъ село Каменца, **убийството на Марко Шукаровъ отъ Цариградъ**, както и ликвидирането на стотици просвѣтлни деятели презъ Титово време. Хилядитѣ знайни и незнайни жертви презъ кралско и Титово време, изписаха героичната история на поробеня народъ, която ще служи въ бждеще за показъ и възмездие.

А обстоятелството, че отъ 120000-то българско население отъ Западнитѣ покрайнини, днесъ е сведено на 30 000, говори за това кой провежда асимилация.

Завоевателитѣ обаче трѣбва да иматъ предвидъ, че отдавна е отминало времето на българомразитѣ Бенжаминъ Дизраели и графъ Анграши, които безцеремонно имъ подаряваха български земи и че нова Европа, ако желае стабилно бждеще, ще трѣбва да поправи грѣшкитѣ си отъ миналото, макаръ че се повтаря папагалски фразата за **„непромѣнливостта на държавнитѣ граници“ на стария континентъ**. Ние, защитницитѣ на българската правда, неведнѣжъ сме казвали и пакъ повтаряме, че нѣма спокойна Европа докато не се анулиратъ резултатитѣ отъ насилственитѣ договори отъ Версай, Ньой и Трианонъ.

Следъ 70-годишно срѣдновѣковно насилие и кървавъ тероръ надъ едно мирно и трудолюбиво българско население, властиващитѣ соцкомунисти на диктатора Слободанъ Милошевичъ и днесъ, въ новата политическа обстановка, му оспорватъ правото на собственъ културенъ животъ.

Деятелитѣ отъ политическата ни емиграция подъ егидата на БНФ нѣматъ резерви спрѣмо сѣдбата на българитѣ, останали подъ чуждо владичество, независимо отъ това дали сѣ тѣ отъ Цариградъ или Пиротъ, Охридъ, Леринъ или Костуръ или пъкъ отъ Банатъ, Таврия и Бесарабия. **Ние ще останемъ духовно обединенъ народъ и презъ идващото столѣтие, въпрѣки плановетѣ на нашитѣ врагове.**

Духовното единство на българитѣ е върховния канонъ на нашата политическа религия така както е христовия кръстъ въ светото ни православие. Тѣзи постулати сѣ въ основата на нашата национална идея, възприета още при формирането на организацията презъ далечната 1947 година, въ баварския Обермюнхенъ отъ всеотдайния борецъ за свободна България г-ръ Иванъ Дочевъ. Още тогава той показа спасителния пътъ, по който нацията ни неотклонно да върви, за да оцелѣе.

Имало ли е фашизъм Въ България?

Милчо Спасовъ

Самото поставяне на този въпрос вероятно ще прозвучи във нечи уши като кощуство, но по-добре ли е да останем вътрни на една многогълтна заблуда и да приемем подмъна на понятията?

Какво всъщност е фашизъмът? Основната тежест на дефинициите, давани от комунистическата теория, е антикомунистическата му насоченост. Не случайно за фашистко се обявява и правителството на Константин Муравиев от 2.IX.1944, съставено изключително от политически дейци на партиите, забранени през 1934 и незамесени във вземането на политически решения от тогава до септември 1944

Антикомунизъмът е само една от характерните черти на фашизма. Според специалистите (историчи, философи и политолози) фашизъмът има още много свои особености. Преди всичко той е диктатура, която е насочена както срещу комунизма, така и срещу демокрацията и парламентаризма. Абсолютно задължителен елемент на тази диктатура е това, че една-единствена партия, проводник на волята на водача, доминира в държавните структури и обществото. Лидерът обикновено е и главен идеолог, чиито теоретични „трудове“ са закон за партията и държавата („Майн Кампф“) и не понасят никаква конкуренция във сферите на човешката дейност - политическа, социална, културна и дори религиозна. Без да се унищожава частното стопанство, се установява централен контрол над цялостната икономическа дейност. Тайните служби слухат навсякъде. Немислимо е съществуването на раса, неподчинена директно на партийните идеологии. Войнстващите национализъм, расизъм и антисемитизъм служат като наркотик за младежта и тълпите, загубили способност да разсъждават. Затова допринася и агресивната, реваншистка външна политика.

Нека сега погледнем българската политическа сцена от 1923 насетне и непредубедените читатели да съпоставят историческите факти у нас с основната характеристика на фашизма, дадена по-горе. На 9 юни е свалено съ военен преврат законното правителство на Александър Стамболийски и последният е убит. След три месеца следват септемврийските кръвопролития. Но още през ноември на същата 1923 се провеждат парламентарни избори с участието на левите сили, които получават около 360 хил. гласа (около 20 на сто от всички избиратели). През 1925 в Народното събрание се поставят официални запитвания пред правителството за безследно изчезналите след атентата в църквата „Св. Неделя“. Лидерът на военния преврат от 9 юни 1923 проф. Александър Цанков е свален от министър-председателското кресло на 4 януари 1926. Междувременно до 1934 БКП има няколко легални издания, между които „Новини“, спрени в началото на 1929. На 21 юни 1931 се провеждат последните нормални избори въ следосвобожденската ни история, въ резултат на които се осъществява мирно и доброволно предаване на властта. Коалицията „Народен блок“, съставена от 4 партии (вкл. БЗНС на Д. Гичев) побеждава с 600 хил. гласа „Демократическия сговор“ (480 хил. гласа). За Работническата партия гласуват около 170 хил. избиратели и тя получава 31 депутатски мандата. Военният преврат от 19 май 1934, ръководен от политическия кръг „Звено“, начело с Кимон Георгиев (министър-председател тогава, а също и 10 години по-късно на 9.IX.1994), има насоченост както срещу многопар-

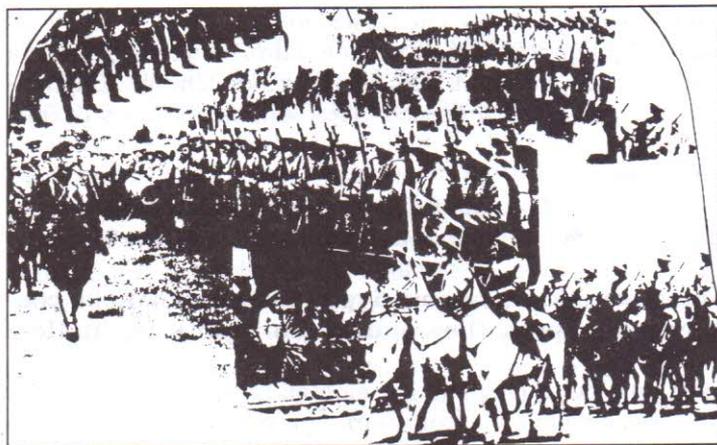
тийната система, така и срещу монархията. Всички политически партии са забранени. Едва след оттеглянето на Кимон Георгиев (21 януари 1935) започва фактическото самолично управление на царь Борис III. Въ книгата си „60 години жива история“ проф. Константин Кацаров обяснява това със нежеланието на царя да допусне до властта амбициозни „водачи“ не само от типа на Мусолини и Хитлер, но и на диктаторите от съседните ни страни - маршал Антонеску и генерал Метаксас. Партии не съществуват и за министри се назначават лично от царя специалисти от съответния ресор. Въ изборите за XXIV Обикновено Народно събрание кандидатите се състезават от свое име, а не от разпуснатите партии. 160-те депутатски места въ парламента се разделят така: 93 поддържани от правителството депутати, 32 земеделци, 8 социалдемократи, 6 комунисти и пр. През декември 1939 по същата система се избира XXV Обикновено Народно събрание. Този път неофициалният „Единен фронт“ печели 28 на сто от гласовете. БКП си осигурява 9 депутатски мандата.

Да обобщим. От 9 юни 1923 до 9 септ. 1994 стават два военни преврата, има периоди на демокрация и антикомунистическа диктатура, но не се унищожава парламентарната система, която даже и след 1934 допуска съществуването на опозиция. **Не се формира господстваща партия с свой водач и идеология.** (Не е известно никога царь да е писал теоретични трудове!). **Държавата не се меси въ икономиката, нито въ културата или делята на църквата.** Излизат много и разнообразни вестници (вкл. левите до 1939). Съществуването на цензура е красноречиво доказателство, че вестниците не са органи на държавата и правителството. Национализъмът ни е инфантилен, съответен на „военната ни мощ“. За расизъм или войнстваща външна политика е нелепо да се говори. Антисемитизъмът е далечен отглас от натрапената ни обвързаност с Германия, като по същество еврейите - български граждани, са спасени от унищожение!

Ако написаното дотук се осмисли, не е ли по-добре да наричаме нещата с истинските им имена! Въ България никога не е имало ФАШИЗЪМЪ, още по-малко МОНАРХО-ФАШИЗЪМЪ (монархията и фашизъмът се изключват взаимно!) Касае се за нещо друго. Едва ли някой отрича, че целта на комунистическата партия винаги е била да вземе властта с революционни средства, ако парламентарните се окажат неефикасни. Коминтернът дава щедра организационна и материална помощ при всичките ѝ акции - Септемврийското въстание, атентата в църквата „Св. Неделя“ на 16 април 1925 (който за много десетилетия - до Ливанските събития - остава рекорден въ историята на световния тероризъм с около 150 убити невинни граждани) и особено през Втората световна война. **Антикомунистическите действия на бранещата се държава съответствуват на интензивността на натиска, като въ края на периода прерастват въ антикомунистическа военна диктатура.** Последната назовават ФАШИЗЪМЪ, което е една нелепа подмъна на понятията. Борбата за установяване на КОМУНИЗЪМЪ у нас се нарича БОРБА СРЕЩУ ФАШИЗМА! Тъй като понятието КОМУНИЗЪМЪ включва и отрицанието на КАПИТАЛИЗМА, не е ли по-честно (и кратко!) заслужаващите да се наричат БОРЦИ ЗА КОМУНИЗЪМЪ вместо БОРЦИ ПРОТИВЪ ФАШИЗМА И КАПИТАЛИЗМА?

Гергьовскиятъ парадаъ 1937 г.

Единъ непогравенъ и незаличимъ юношески споменъ

Армията на Царство България - една епоха, една традиция, героично минало, неувѣхваща слава!

Гергьовденъ -
Денътъ на храбростта, най-висшата военна добродетель. Празникътъ на Българската армия!

Гергьовскиятъ парадаъ -
искрената любовъ на народа засвидетелствувана къмъ своето най-скъпо и свидно чедо - родната българска войска!

6 май 1937 г. Часътъ е точно 9.00. Време слънчево и топло.

Войсковитѣ части сж заели мѣсто околорѣстътъ на храма-паметникъ „Александъръ Невски“.

При командата „Пара-а-гъ мирно-о!“ командувациятъ парада ген. Константинъ Лукашъ, началникъ на Софийския гарнизонъ съ войнишка стойка и отривиста стѣпка се отправя да посрещне идващия къмъ площада Н.В. Царъ Борисъ III.

Следъ рапорта следва команда: „Дружини-и, пушки при но-зе!“ - затилкътъ грѣмко отеква при удара въ паважа; „Тури-и ножа!“ - еква мигновено шракване: „Пушки на ра-мо! За среща на Негово Величество за по-о-честъ!“ - Безупречно изпълнена хватка.

Духовата музика подхваща Насрещния маршъ. Придруженъ отъ командувация парада, Царътъ се отправя да поздравитѣ. На царския поздравъ „Поздравявамъ Ви съ днешния празникъ!“ следва гружно „Покорно (благо)гаримъ, Ваше Величество!“ и грѣмно продължително „Ура-а!“

Следъ прегледа на частитѣ Царътъ се отправя къмъ инвалиднитѣ колички, построени отъ гѣсната страна на главния входъ на храма. На Неговия поздравъ отъ скършенитѣ гърди на бойцитѣ-инвалиди се изтрѣзва не по-малко мощно „Ура-а-а!“

Следъ това Царътъ поздравява членовитѣ на министерския съветъ, начело съ министъръ-председателя Георги Кьосеивановъ - всички въ официално облекло - регинготъ и цилиндръ.

Последва среща съ генералитета отъ запаса, начело съ Никола Жековъ, Цилиянъ Ковачевъ, Никола Ивановъ въ военнитѣ си униформи съ пагонитѣ на най-високия чинъ въ българската войска „Генералъ отъ пехотата“.

Началникътъ на разузнавателната служба представя чуждестраннитѣ военни аташета. Царътъ размѣня съ тѣхъ по нѣколко любезни думи на роднитѣ имъ езици, което приятно ги изненадва.

Следъ благодарствения молебень, отслуженъ отъ висшето духовенство начело съ Софийския митрополитъ Стефанъ, Царътъ напуска аналоя и придруженъ отъ военния министъръ генералъ Христо Луковъ се изкачва на специалния подиумъ, на който сж подредени новитѣ бойни знамена за частитѣ отъ Софийския гарнизонъ.

Следъ кратко подходящо слово отъ Негова страна, генералъ Луковъ му подава едно по едно новитѣ знамена, на които Царътъ лично забива по едно златно гвоздейче преди да го предаде на коленилия предъ него полкови командиръ. Цѣлувайки подаденото му знаме, командирътъ вдига гѣсница и високо изрича: „**Приемамъ го за вѣрна и предана служба на Ваше Величество и България!**“, следъ което го подава на коленилия полкови знаменосецъ, който сжцо го цѣлува. Асистирани отъ двама офицери съ извадени саби, знаменосецътъ се отправя съ твърда стѣпка къмъ своята частъ, посрещнатъ съ мощно „Ура“ при музикалния съпроводъ „За среща на знамето!“

Започва изтеглянето на частитѣ към Орловия мостъ, за да се подредятъ за церемониалния маршъ. Царьтъ се отправя къмъ двораца.

Часътъ е 10.30. Две открити коли бавно напуцатъ двораца, отправяйки се къмъ Народното събрание, на чието стълбище е официалната трибуна. Въ първата кола сж Царьтъ, Царицата, помалката ѝ сестра принцеса Мария Савойска; въ втората - Князь Кирилъ и Княгиня Евдокия. Множеството отъ гветѣ страни на булеварга бурно аплодира царското семейство.

Колитѣ спиратъ предъ Народното събрание. Придружаващиятъ адютантъ енергично отваря вратата на първата кола, отъ която слиза Царьтъ, посрещнатъ отъ военния министъръ. Царицата, вече въ напреднала бременностъ, сѣда въ опредѣленото ѝ кресло. Загъ нея заставатъ гветѣ княгини.

Князьтъ и ген. Луковъ се оттеглятъ загъ Царя.

Церемониалниятъ маршъ започва съ колоната на свободнитѣ отъ нарядъ старши офицери, начело съ Н-къ шаба на войската генералъ Йорданъ Пѣевъ. Блокът се изтегля, заема мѣсто въ гѣсно на официалната трибуна.

Задаба се знаменната рота съ старитѣ, изпокжсани отъ бури и битки полкови светици, начело съ Самарското знаме. Последенъ маршъ! Отъ очитѣ бликватъ сълзи. Не е срамно. Достойно е!

Кратка пауза докато знамената се отнасятъ къмъ двораца и... ето ги въ трѣстъ ескадронитѣ на лейбгвардейския на Н.В. коненъ полкъ. Красивитѣ униформи съ шраусови пера на калпацитѣ, изривиятъ кавалерийски маршъ, конскиятъ тропотъ, мощното ура - този мигъ никога не ще се забрави!

Подъ звуцитѣ на „Надеждитѣ на България“ съ богра стѣпка и ведъръ погледъ минаватъ безупречно каретата на възпитаницитѣ на Военното на Н.В. училище. Въ блестяща парадна униформа. Следватъ ги въ бойно облекло, съ каски и раници на гърба стройнитѣ роти на Школата за запасни офицери. Всички сж удостоени съ „Отлично, Господа!“ отъ Царя, на който поздравъ въ ритѣма на марша се откликва: „Ще с' стараемъ, Ваше Величество!“

Въ сжщото време надъ площада се разнася грохотътъ на прелитащитѣ въ образцовъ редъ ята - смѣлитѣ бранители на българското небе.

Маршътъ на представителнитѣ части отъ всички родове войска завършва съ граничаритѣ, обути въ оригиналнитѣ си цървули и навуца, заедно съ товарната (на коне и катѣри) планинска артилерия.

Следъ парада Царското семейство бавно потегля обратно къмъ двораца, изпрацано съ възторжени възгласи отъ емоционално възбуденото гражданство.

На Източнитѣ врата на двораца въ стойка на срѣдновѣковенъ исполнѣ е застаналъ стариатъ полицай съ засукани бѣли мустаци. Четири оргена „За храбростъ“ красятъ гърдитѣ му.

Завръщащитѣ се въ казармитѣ си части огласятъ софийскитѣ улици съ безсмъртнитѣ маршове: „Великъ е нашиятъ войникъ“, „Единъ заветъ“, „Бдинци“, „Ломци на Чеганъ“, „На стража, синове тракийци“... Невръстни момчета следватъ войнишкитѣ редици и се мжчатъ да маршируватъ въ тактъ съ тѣхъ...

Нека сега, заедно съ Гергьовденъ, да си спомнимъ имената, увѣнчали навѣтки бойната ни слава: Сливница и Драгоманъ, Люлебургасъ и Огринъ, Доѣранъ и Завоя на Черна, Тутраканъ, Кубагинъ...

Въ войнитѣ за освобождение и обединение на своя народъ майка България пожертвува хиляди свои чеда, оставяйки ги на вѣчна стража по полята на Тракия до Галиполи и Чатаалджа, въ Македония до Албанскитѣ усоч, въ Добруджа до устието на Дунава...

Да не забравяме, че и почти всички командири отъ Гергьовския парадъ 1937 г. бѣха покосени отъ червената чума, вилнѣла и сѣла смъртъ почти половинъ вѣкъ по българската земя.

Забравимъ ли тѣзи знайни и незнайни герои и мжченици, ние като народъ оставаме безъ историческа паметъ.

Да се преклонимъ предъ тѣхната сждба и молитвено промълвим:

*Българио,
За тебе тѣ живѣха!
Вѣчна имъ слава!*

*Николай Георгиевъ
Лозана*

24-и май и ние...

Отново е предъ всички българи Денътъ на създателитѣ на българската писменостъ, чиято радостна тържественостъ ни връща въ обединяващитѣ цѣлия нашъ народъ **светости** съ тържествата на всенародна благодарностъ! Избликватъ спомени за тоя Денъ и съпричастие - солидарностъ съ учащитѣ, манифестиращи главно своята животворна младостъ! Докато родителитѣ набързо се връщатъ къмъ всѣкидневието, което за повечето е плаване въ калъ и мъгла, а пенсионеритѣ ни **цедятъ** за кое по-напредъ отъ просеешката си пенсия, то съседитѣ на нашия общъ домъ - България, използватъ **липсата** на заслужена **историческа гордостъ** въ душитѣ и гѣлата ни, за да си **присвояватъ** българското и въ рамкитѣ на **24 май**! Режимитѣ имъ некадърници сж намѣрили препитание въ замѣната на историческитѣ **истини** съ... фанатизъмъ отъ **негодничество** и омразата си къмъ българската писменостъ, наричайки я „открадната“ тѣхна собственостъ, а неуспѣшната мисия въ Моравия на князь Ростиславъ - като „първа връзка на македонската **нация** с Бохемия“... Независимо, че азбуката на Кирилъ и Методий е **донесена** отъ **прогоненитѣ** ученици на двамата светци и е за **първи пѣт** реално просъществувала въ България на царъ Борис I.

Разбира се, целта на тѣзи нѣколко реда съвсемъ не е да се понижаваме съ внимание къмъ жалкитѣ извратености съ позоваване на прекалено известната **истина**, че **нищо чуждо отъ никого не сж българитѣ „присвоили“** въ писмеността си, въ езика и традициитѣ, а точно **обратно**, въпрѣки че за това не се прави у насъ шумъ, нито обвиняваме нѣкого... А да знаемъ какво става нѣкъде за **наша смѣтка**! И да се припомни главното на останалитѣ духовно-национално **неграмотни** нашенци въ резултатъ на четене **само** на партийни **некадърности**, че въпрѣки всичкитѣ си образования на „четмо и писмо“, **24 май** е не само за радостъ на учащитѣ отъ празничния пролѣтенъ генъ и приближилия край на учебната година, а главно **гълъгъ** на цѣлата ни нация - въпросъ на **лична честъ на всѣки български гражданинъ, независимо отъ партийнитѣ безумства** къмъ общонародното - **нацията** ни! И въ допълнение едно пожелание: българскитѣ учители да научатъ, знаятъ и разпространяватъ методитѣ на Янъ Амосъ Коменски, да могатъ да учатъ не само на „четмо и писмо“, но на **добро** въ всѣкидневието! Защото основното - **азбуката на животворното у човѣка** освенъ моднитѣ чужди езици и компютори, сж „**умъ и разумъ**“, **нравственостъ, етика**, които бѣха **тотално унищожени** и чрезъ учебнитѣ програми! Нѣщо повече: всички днесъ **искаме отъ яловото!** Защото сме **откърмени само съ пародии**: на образование, любовъ, родолюбие, другарство, демокрация, редъ, прогресъ... и въ резултатъ - **звѣрилникъ**, пародия на животъ, **достоеенъ за човѣка**, преобразенъ отъ **кримигероу** и чакащитѣ...

Стефанъ Радевъ
Чехия

Ролята на държавния и частния секторъ въ съвременната икономика

Валери Павловъ

Когато кризата въ Източна Азия доведе до 100% обезценяване на индонезийската рупия само за нѣколко месеца, най-различни наблюдатели започнаха да гадаятъ защо и какъ се случи това и какви сж поукитѣ за монетарната политика на другитѣ възникващи пазарни икономики.

Какъ бѣ възможно презъ юли 1997 единъ щатски доларъ да струва около 2400 рупии, а презъ последната седмица на февруари 1998 да е вече 10 000?! Този валутенъ сривъ е още по-интригуващъ като се има предвидъ, че рѣзкото обезценяване на индонезийската рупия не бѣ предшествувало и породено отъ безразборно печатане на пари и незимѣнно следващата инфлация, **сценарий до болка познатъ** на всички българи.

Българският левъ сжщо на нѣколко пжти се обезцени главоломно и то съ много повече отъ 400%, но това винаги бѣше въ резултатъ на желанието на безотговорни правителства да успокояватъ временно ситуацията въ страната, за да се отлагатъ необходимитѣ сжществени реформи.

Презъ 1995 и 1996 въ България управляващитѣ увеличиха именно паричната маса, за да финансиратъ губещи банки и предприятия, вмѣсто да проведатъ истинска приватизация.

Леснитѣ кредити, раздавани отъ държавни и политически контролирани банки не отиваха за увеличаване на производството, а за поддържане на дискредитирани икономически структури и създаването на кредитни милионери. Бѣше естествено тогава многото нови пари да причинятъ не увеличаване на произведеното въ България (брутния вътрешенъ продуктъ), а само главоломно увеличаване на ценитѣ. Коригирането на валутния курсъ левъ-доларъ бѣ неизбѣжно и необходимо, колкото и болезнено за насъ. Ясно е, че ако левътъ не бѣ обезцененъ, то и това, което България все още произвеждаше въ никои случай не би могло да се продава на свѣтовния пазаръ. Нѣкой да е чувалъ единъ килограмъ домати да струва 50 долара (!) и биха ли чужденцитѣ купували домати отъ насъ на такава цена? Ако доларътъ не се придвижи отъ 68 лв. до 1800 лв. именно това щеше да се случи съ всички български стоки! Връзката между вътрешнитѣ цени въ една държава и курса на валутата ѝ е изключително важна въ монетарната политика.

Съпоставяйки колапса на българския левъ съ този на рупията, е важно да забележимъ, че въ България левътъ рухна въ резултатъ на безотговорната парична политика на управляващитѣ, която предизвика съответното естествено коригиране на плуващия курсъ на лева.

Въ Индонезия обаче управницитѣ следваха до голѣма степенъ една разумна парична и бюджетна политика, основана на принципитѣ на **монетаризма на голѣмия американски икономистъ Милтънъ Фрийдманъ**. Бюджетътъ на Индонезия не включваше огромни количества „напечатани“ пари, дори напротивъ - бюджетниятъ дефицитъ (разходитѣ покрити не съ данъци, а съ заеми или печатане на банкноти) бѣше подъ известния Маастрихтски критерий на Европейския съюзъ отъ 3% отъ брутния вътрешенъ продуктъ. Най-общо казано, Индонезия и другитѣ страни отъ Източна Азия се придържатъ вѣрно къмъ принципитѣ за **ненамѣса въ икономиката** чрезъ бюджетни дефицити, **оставяйки частниятъ секторъ да определя разходитѣ и лихвения процентъ въ икономиката** и поддържайки относително разуменъ ръстъ на паричната маса. Класическитѣ черти на монетаризма!

Защо се срива тогава рупията и не е ли това признакъ за несъстоятелността на монетаризма като разумна алтернатива на необузданото хар-

чене на държавния бюджетъ и „хлабавия“ контролъ върху печатницитѣ за пари? Не е ли и България изправена предъ подобно развитие, ако преследва монетаристична политика и доколко всжщностъ ние преследваме сега такава политика?

Споредъ Фрийдманъ основниятъ принципъ на монетаризма е да не се меси чрезъ бюджетно харчене въ икономиката на една страна. Частниятъ секторъ е по сжщество самостабилизиращъ се и разходитѣ на държавата (като изключимъ тѣзи за национална отбрана, правосъдие и т.н.) всжщностъ излишно дестабилизируютъ икономиката и забавятъ нейното възстановяване следъ периоди на спадъ въ брутния вътрешенъ продуктъ (БВП), т.е. рецесии и депресии. Тази теза е напълно противоположна на теорията на Джонъ Мейнардъ Кейнсъ, другия основенъ икономистъ-теоретикъ на свободния свѣтъ, че частниятъ секторъ на икономиката е по сжщество нестабиленъ и е наложително държавата да увеличи бюджетнитѣ си разходи по време на рецесии, когато частниятъ секторъ ограничава своитѣ разходи - инвестиции въ нови заводи и машини. Споредъ Кейнсъ намалениетѣ разходи произвеждатъ „домино ефектъ“ - много работници ставатъ безработни. Тѣхното безпаричие ги кара да харчатъ по-малко, напр. въ кварталния магазинъ. Това води до фалити и повече безработица и въ крайна смѣтка до рецесия, свиване на БВП.

Споредъ Кейнсъ и неговитѣ последователи свиването на БВП **може и трѣбва да бжде спрѣно чрезъ активно финансиране отъ страна на държавата** - на проекти, които ще създаватъ работа. Кейнсъ нѣма много вѣра въ способността на частния секторъ самъ да възобнови инвестициитѣ си и увеличи по такъвъ начинъ заетостта въ икономиката. Въ това споредъ него се състои нестабилността на частния секторъ и нуждата отъ бюджетно харчене на държавата - за египетски пирамиди дори, само и само да има движение на паритѣ въ икономиката. Естествено Кейнсовата теория води до неизбѣжното увеличение на бюджетния дефицитъ, тъй като по време на рецесия хората иматъ по-малки доходи и плащатъ по-малко данъци, постъпленията въ държавния бюджетъ спадатъ и пари за увеличени държавни разходи могатъ да дойдатъ само отъ заеми или „печатане“ на пари, т.е. увеличаване на дефицита. Дефицитътъ, както вече обяснихме, е онази частъ отъ бюджета, която **не идва** отъ данъчни постъпления.

Тукъ именно Кейнсъ грѣши дълбоко споредъ Фрийдманъ и повечето икономисти, вѣрващи твърдо въ стабилността и жизнестойността на увеличениетѣ държавни разходи, именно поради факта, че водятъ до вземане на заеми, иматъ точно обратния ефектъ на стабилизиране на икономиката. Когато държавата излѣзе на кредитния пазаръ, тя неминуемо „избутва“ лихвения процентъ нагоре, което обезсърдчава вземането на заеми отъ страна

на частните фирми. Цената на всяка стока се увеличава, заедно с търсенето. И тъй като цената на стоката „пари“ е именно лихвеният процент, лихвеният процент винаги ще се вдигнат, когато държавата рязко увеличи търсенето на кредити, дали чрез издаване на държавни облигации или чрез увеличено вземане на банкови заеми от страна на държавни предприятия. Ако лихвите са много високи, обикновеният гражданин или частна фирма ще се въздържат да взимат заеми. Държавата, от друга страна, няма страх от непосилни лихви, защото тя има уникалната власт да облага с данъци, за да покрие увеличени разходи по обслужване на дълга си. Държавата също има уникален контрол върху създаването на пари и винаги може да напечата неограничено количество нови левове, за да покрие обслужването на левови заеми, с каквито ще да е лихви. Печатането на пари всъщност най-лесно води до обезценяването на стари заеми и е най-любимата хватка на всяко безотговорно и неспособно правителство. **Губещи предприятия могат да съществуват без приватизация и реструктуриране до безкрай като вземат безразборно заеми от държавни банки, които после се обезценяват чрез печатането на пари.**

Страничен ефект, разбира се, е необузгана инфлация, изяждаща спестяванията на хората и водеща към обедняване. Другите „странични ефекти“ са увеличено данъчно бреме и непосилно високи лихви, които задушават частния бизнес и довеждат стопански кризи. Звучи ли някому този сценарий познат?

Именно поради опасността от подобни развития Фрийдман и монетаристите твърдо се поставят срещу опитите на държавата да „стабилизира“ икономиката чрез дефицитно харчене или „стимулиращо“ рязко увеличение на паричната маса от страна на централната банка, която е един държавен орган, колкото и „независим“ на хартия.

Държавата трябва да се откаже от вземането на заеми, защото всяка лев, взет от нея като заем, е лев, който частните фирми не могат да вземат, да не говорим за повишените лихви, които те трябва да плащат. А частните фирми, **частният сектор е много по-способен да оползотвори пълноценно спестяванията в една икономика**, които представляват предлагането на кредитния пазар. Ако някой се нуждае от доказателство, да погледне към 45 години на напълно удържавена икономика в България.

Един от най-големите успехи на сегашното демократично правителство в България е именно, че успя да сведе бюджетния дефицит до само 2.7% от БВП - нещо, което се счита за огромен успех в страни като Германия, Франция, Италия, и неслучайно е основният критерий за преценяване годността на една държава да се присъедини към общата европейска валута, еврото. Немалко

постижение на финансовата политика за една доскоро „социалистическа“ икономика!

А какво за Индонезия? Защо се срива тяхната валута при наличието на монетаристка политика? Нашето мнение е, че Индонезия пострада поради **недостатъчно монетаризъм**.

Индонезия не успя да сведе инфлацията си до нивото на САЩ поради наличието на огромни монополи, притежавани от семейството на тяхния диктатор. Монополи, налагащи произволни цени, използващи „лесен“ държавен кредит и т.н.

Поради това, че рупията е официално фиксирана към долара, но не (!) чрез валутен борс, висока индонезийска инфлация от американската естествено превърна рупията в една изкуствено надценена валута.

Ако индонезийците бяха последвали съветите на Фрийдман и бяха оставили курса на рупията да „плува“, вместо да е само **на дъщерие** обвързан в едно съотношение към долара, то тогава тя щеше да се девалвира плавно на валутния пазар. Уви, **арогантността на централните банки да манипулират паричната маса, в същото време вървайки, че не е необходимо да покриват 100% с долари издаваните рупии, доведе до коректното заключение на пазара, че обявеният официален курс няма да бъде удържан при евентуална атака. Атаката не се забави и доведе до пълно сриване на рупията.**

Българският лев не е така застрашен, защото **валутният борс** гарантира 100% покритие на създаваните левове и **отнема възможността на бюрократите в БНБ да манипулират авантюристично лихвения процент и валутния курс**. Фиксираният курс обаче изисква много гъвкави и лесно променливи цени и заплати - те са единственият лостове за нагаждане на нашата икономика към външни шокове. Понеже валутният курс не може да бъде променен, цените в левове на нашите стоки за износ трябва да паднат, ако една конкурентна нам държава девалвира валутата си. Тоест, ако ние и румънците се състезаваме за износ на домати за Германия, румънците могат да девалвират курса на левята спрямо марката, плащайки същото количество леи на румънските производители. За да не ни бият с по-ниска цена в марки румънците, ние ще трябва, защото не можем да девалвираме лева, да плащаме по-малко в левове на нашите производители. И за да не пострадат техните реални доходи, всички цени в нашата икономика трябва лесно да се движат надолу! **При фиксиран валутен курс е необходима ниска инфлация и отворена и гъвкава ценова икономика.** За да бъде тази икономика конкурентна!

Нека помним винаги това, за да бъдат успешни на България от изминалата година само началото!

Изкупление заради Ялта

Безъ да се забележи много въ шума около секс-гейтъ, сенатътъ на САЩ на 17 март се зае съ една важна недовършена работа, която чакаше разрешение още отъ февруари 1945, когато САЩ, Англия и Франция фактически продадоха Европа на Йосифъ Сталинъ. Сенаторитѣ започнаха дебати по резолюцията за ратифициране протоколитѣ по приемането на Полша, Чехия и Унгария като пълноправни членове на Северо-Атлантическия съюзъ.

Одобрението, което е жизнено важно за запазване на голѣмитѣ инвестиции, направени отъ САЩ въ европейската сигурностъ, изглежда ще бжде постигнато въ следващитѣ дни. Разширението на НАТО има подкрепата на Канада и на 14-тѣ европейски НАТО-съюзници.

Но **противници на идеята** отъ лѣвицата и дѣсницата въ САЩ **се мжчатъ да наложатъ поне мораториумъ на по-нататъшно разширение, следъ като настоящото е одобрено. Това би било сжщо толкова голѣма грѣшка, колкото и единъ отказъ за предстоящото разширение.** Спиране на по-нататъшното разширение на НАТО би пресѣкло подкрепата отъ САЩ за бждещето на Европа, която предлага най-добритѣ надежди за едно мирно 21-во столѣтие.

Следъ настоящия рундъ, редица други страни се стремятъ да се квалифициратъ. Тѣ включватъ Румъния, Словения и България, три нации, които ще помогнатъ да се изгради една връзка между севернитѣ съюзници и южнитѣ членове Турция и Гърция. Литва, Летония и Естония, жертви на съветската окупация 6 години преди Ялта, сжщо предявяватъ претенции. По време на Втората свѣтвна война и Студената война, САЩ никога не призна съветската теза, че тѣзи страни сж частъ отъ т.нар. Съветски съюзъ.

Въ едно писмо група сенатори отъ дветѣ партии, водена отъ републиканския сенаторъ Билъ Ротъ изтъква, че едно замразяване на бждещо разширение би било, на първо мѣсто, въ противовесъ съ чл. 10 на НАТО-хартата. Този членъ гласи, че членството е отворено за всѣка друга европейска страна, която може да спазва принципитѣ на съглашението и допринесе за сигурността на северо-атлантическата областъ. Едно замразяване би, сжщо така, намалило гъвкавостта и влиянието на САЩ въ НАТО. Това сж две важни точки. **Централно-европейскитѣ държави иматъ право да чувствуватъ, че Западътъ имъ е длъженъ, не само споредъ чл. 10, но и заради 45-годишния загубенъ прогресъ. А що се отнася за втората важна точка - влиянието на САЩ въ Европа ще намалява, ако Щатитѣ не поддържатъ позитивно отношение къмъ бждещето на Европа.**

Противниците на разширението не сж много убедителни. Нѣкои американски генерали, наблюдавайки намаления американски воененъ бюджетъ, се тревожатъ, че разходитѣ по разширението на НАТО ще бждатъ за тѣхна смѣтка. Фактически, разширението може да струва или много, или пъкъ много малко, въ зависимостъ отъ това колко време НАТО ще даде на новодошитѣ за съгласуване на съоръженията. Но дори и нищо да не се направи, поляци, чехи и унгарци не сж безсилни. Полша напр. има по-голѣма военна сила отъ Англия.

Други опоненти казватъ, че американски младежи не би трѣбвало да се биятъ за Полша, което американската войска се задължава да направи споредъ чл. 5 на НАТО. Но вѣрва ли нѣкой, че НАТО не ще направи нищо, ако напр. Русия нападне Централна Европа? Едно ясно задължение на НАТО ще направи подобна атака много по-малко вѣроятна.

Другъ аргументъ е, че разширението на НАТО ще засили твърдата линия въ Русия. Този мостъ вече е преминатъ съ споразумението отъ май 1997, което създаде постоянен съвмѣстенъ съветъ между НАТО и Русия, давайки на Русия съвещателенъ гласъ. Русия е членъ на преграмата Партньорство за мир, сътрудничи съ НАТО въ акции за поддържане на мира и има малко изгледи, че рускиятъ народъ, който има много други проблеми, ще се чувствува застрашенъ отъ НАТО. Но Русия не ще има вето-право по въпроса за разширение.

Сжщо така нѣма причини за мисли, че Русия, която сега създава функционираща демокрация, ще се върне пакъ къмъ тоталитарна империалистична система. Ако това

обаче стане, то вътрешна катастрофа, а не заплахата отъ НАТО ще бжде причината. Една обединена Европа ще обезсърчи авантюри отъ страна на pogodbenъ режимъ. Но Централно-европейскитъ гържави, виждайки огромнитъ оржжейни инвестиции и помнейки страданията отъ съветското подтисничество, естествено биха желали да намалятъ рисковетъ.

А що се отнася до американскитъ интереси, тѣ сж свързани неразривно съ бждещето на Европа. Осемъ години следъ падането на желѣзната завеса, американската и европейска икономика сж интегрирани, както никога преди. Демокрацията пусна корени въ части отъ Европа, кждето преди не са съществували. Американски войски заедно съ руски, полски, английски, френски и други, се мжчатъ да подгържатъ мира въ Босна. Най-добриятъ начинъ да се подгържа мира, както НАТО е показалъ презъ последнитъ 50 години, е да се свържатъ всички европейски гържави, за да могатъ да работятъ хармонично и постигнатъ икономическо развитие и сигурностъ.

* * *

На сжщата тема, *Wall Street Journal* отъ 23 март 1998 публикува статия отъ сен. Джеси Хелмсъ, председател на сенатската комисия за външни отношения, която предаваме съ известни съкращения:

Американската администрация се съгласи на една стегната резолюция за ратификация, която съдържа точенъ, юридически обвързващъ езикъ, че:

– Главната целъ на НАТО продължава да бжде защита на териториитъ на всички членове на НАТО - не миротворни или невоенни цели.

– Защитнитъ планове на НАТО, комадни центрове и силови цели да бждатъ насочени въ осигуряване на териториалната защита на странитъ-членки.

– Русия не ще има нито гласъ, нито право на вето при вземане решение. НАТО-рускиятъ постояненъ съветъ ще бжде форумъ за изясняване, а не определяне политиката на НАТО.

– Не е необходимо съгласието на ООН или която и да било международна организация при взимане решения за действие въ защита на сигурността на членоветъ.

– Американската администрация ще докладва презъ Конгреса относно ракетни отбранителни системи на НАТО за защита на Европа.

– Ще се сложатъ точни граници на цената, която разширението ще струва на амер. данъкоплатецъ...

... Приемането на новитъ членове не ще разводни НАТО. Това, което трѣбва да преговоримъ е разводняването на неговитъ цели и задачи, като осигуримъ, че **подгържане на мира и създаване нови нации не засѣнчватъ териториалната защита, като главна функция на съюза**. Приемането на Чехия, Унгария и Полша въ НАТО ще помогне да се спре едно отклонение отъ главната целъ. Тѣзи нации, прекарали голѣма частъ отъ това столѣтие подъ чужда окупация или контрола, разбиратъ по-добре отъ всички нуждата да се съсредоточимъ на въпроса за териториална защита.

George Melloan, *Global view*
The Wall street Journal
April 7, 1998

Извадки отъ статията:

Злиятъ духъ на комунизма смущава голѣмия Европейски планъ

... Това (промѣната въ Румъния - б.р.) стана вече обикновена история въ централно и източно-европейскитъ страни, покълнали следъ комунизма. Добрата новина бѣше, че **антикомунистическитъ революции бѣха сравнително безкрѣвни и то главно защото комунизмътъ бѣ станалъ толкова непопуляренъ, че малцина бѣха готови да го защитавятъ отворено, а още по-малко съ своя животъ**. Но лошата страна е, че комунизмътъ остави следъ себе си кадри отъ бивши „апаратчици“, които си запазиха значителна политическа и икономическа сила. Дори силата имъ се увеличи

съ присвояването на държавни имуществва, които тѣ преди това рѣководѣха.

Просто казано, комунизмът остави следъ себе си много оплетени интереси, които реформаторските правителства трѣбваше да разнищатъ, за да направятъ възможна промѣната отъ командна къмъ пазарна икономика. Естествено, при тѣзи промѣни най-важна е приватизацията, но само тя не е достатѣчна. Въ много случаи дори и приватизираните индустрии не бѣха изложени на конкуренция, главно поради политическияте позиции на тѣхните рѣководители.

Един румѣнски журналистъ казва: **„По-рано имахме държавни монополи, сега имаме частни монополи.** Народътъ не е много по-добре.“ **Този сценарий се повтаря въ други изостанали мѣста въ Европа.** Въ Украйна при последните избори комунистите не бѣха изхвърлени... Друга изоставаща страна е Словакия, отдѣлена отъ Чехия преди петъ години. Тя е жертва на властолюбието на единъ реакционеренъ лѣвчаръ - Владимиръ Мечиаръ... **най-много неприятности въ срѣдна Европа създава, безъ съмнение, югославскиятъ Слободанъ Милошевичъ, комунистическиятъ „откривателъ“ на етническо прочистване и други престѣпления срещу човѣчеството...**

...Бившата съветска република Бѣлорусия, под авторитарното рѣководство на Лукашенко, не е много по-добре отъ Югославия. Не може да се очаква нѣкакъвъ икономически прогрес въ страна съ управници отъ този родъ.

Една свѣтла точка е България, чийто народъ отхвърли комунизма 1990 г., като дори опожари партийния домъ въ София. Но комунистическа тактика за забавяне и създаване пречки осуетиха подобрението и злепоставиха реформаторите. Така комунистите се върнаха на власт. Миналата година тѣ бѣха пакъ изхвърлени, следъ като опустошиха икономиката, и този пътъ може-би завинаги. **Новото правителство стабилизира валутата и отвори пътъ за чужди инвестиции. Страната върви къмъ подобрение...**

...Наскоро външните министри на 15-те държави отъ Европейския съюзъ се срещнаха съ представители на 10 бивши комунистически страни, кандидати за членство въ ЕС. Не е за учудване, че петте главни кандидати сѣ тѣзи, които най-успѣшно отхвърлиха комунизма - Чехия, Естония, Унгария, Полша и Словения. **България, Литва, Летония, Румѣния и Словакия сѣ на втори редъ...**

Преговорите съ 10-те кандидати за членство подновяватъ старите дебати въ Европа дали приоритетъ на ЕС е „разширяване“ или „загълбочаване“.

Фактически, ЕС действа и въ двете насоки. Заедно съ преговорите съ бъдещите членове, той сѣщо се стреми да загълбочи интеграцията чрезъ създаване на обща валута. **Два важни исторически опита едновременно. А нѣкой бѣше казалъ, че Европа е скудна!**

Мнения

Четири за законодатели

Две дини подъ една мишница - не може, два интереса - може

Информацията за убийството на нашия търговски представител въ Будапеща, Венциславъ Мариновъ, което срѣцнахме на Интернетъ, щеше да мине предъ очите ни като обикновено криминално деяние, ако на следващия денъ не бѣхме прочели допълнителни сведения, че жертвата е имала собствена фирма въ унгарската столица и споредъ бащата на убития въ основата на престѣплението е бившиятъ търговски представител Лазаръ Цвѣтковъ - сѣщо притежателъ на собствена търговска фирма.

Че въ България ставатъ странни неща е известно, че ставатъ стршни неща сѣщо е известно, ама че се допускатъ действия, насочени директно срещу държавните интереси на толкова висока равнина, не допускахме. Ама то било сладка работа да си дипломатъ въ демократична България. Вършишъ държавната работа, но не забравяшъ и собственото „дюкянче“. Така де, нали си специалистъ и знаешъ какво е нужно и на държавата, въ която си, и на държавата, която ти плаща.

Господа законодатели, въ коя друга държава (погледнете най-напредъ великитѣ сили) човѣкъ, който е изпратенъ отъ нея да защитава интереситѣ ѝ, обслужва съ нѣкакъвъ видъ бизнесъ и собственитѣ си интереси. Знаете ли какво ще се случи на американски чиновникъ за подобно нѣщо? Знаете ли какво се случи на конгресмена Данъ Ростенковски следъ тридесетъ и шестъ годишна кариера за нѣкакво бѣгло и бledo подобие на това, което става официално въ България - влѣзе въ затвора, въпрѣки че бѣше единъ отъ най-приближенитѣ на президента Клинтънъ. Знаете ли, че редакцията на Радио Гласътъ на Америка и Държавния департаментъ, преди срещитѣ си дори съ българи, изрично предупреждава, че на чиновницитѣ тамъ не е разрешенъ никакъвъ страниченъ бизнесъ. И какво по-естествено отъ това - да не поставяшъ собствения си джобъ въ близостъ до държавнитѣ интереси.

Никога ли, господа законодатели, не сте чували юридическия терминъ „сблъсъкъ на интереси“? На никого отъ васъ ли не е минавало презъ ума, че е необходимо въ това смутно и противоречиво време на крайна бедностъ и плагнешки обири, нѣщо по-ефективно - да кажемъ - Законъ за държавния чиновникъ или служител - наричайте го както искате. Или сте мислили много пжти, но не на всѣки отърва? Нашиятъ съветъ е да помислите още единъ пжтъ - иначе **единичнитѣ случаи на убийства, удушвания, удари съ ютия могатъ да се превърнатъ въ масова практика, а посолствата ни да се превърнатъ въ воинствуващи групировки.** Отъ цѣлата работа вѣроятно ще има само една полза - организираната престѣпностъ ще се изнесе завинаги отъ страната. Който не се поправи следъ изтичане на мандата му - осжда се да бжде дипломатъ до края на живота си. И надъ многострадалната Родина ще настѣпни миръ, любовъ и благоденствие.

Не е смѣшно, господа. Жестоко е! Защото въ края на краищата е свързано съ националната ни сигурностъ, съ лицето ни предъ свѣта, свързано е съ нѣщо, което се нагѣвахме, че нѣма да се повтаря.

„БОРБА“

Не се „безпокойте“!

Трудолюбивъ е този народъ - слезте и вижте! Миролубивъ е този народъ - разгърнете и вижте! Добродушенъ е този народъ - разберете го, вижте!... Дори - прекалено добъръ и затуй срамотитѣ ви брише...

Нескончаеми хули, ругателства, клетви; „спасения“ срамни и себевъзхвали; низъ отъ бездария, гръмъ отъ амбони; чести продажби на съвестъ и честъ; корупция глуха и червенъ смрадъ, безъ милостъ разяждатъ душитѣ човѣшки. Моралътъ имъ липсва, петната стоятъ и пакъ продѣлжаватъ продажни да баятъ... Престѣпностъ се шири, земята е въ тръни и всѣки готовъ е на всичко за „мъни“... - Дотамъ я докараха тая страна - до жалостъ, несрета и тежка беда!

Напредвали сме. - Прахъ въ очитѣ. Не стига земята за гробове прѣсни. Раждаемостъ - ниска. Смъртностъ - висока. Отрицателенъ прирѣстъ за нашего брата добряка. Болести много безпиръ „процѣфтѣха“ - кам' жълти лалета срѣдъ бурени въ мрака...

Лечение - куца. Профилактика - нѣма. Кагри се люпятъ въ платенъ инкубаторъ. Ефектътъ клони прогресивно къмъ нула. Изходъ - леталенъ. Изводътъ - сраменъ. Напредъкъ - ретрограденъ!

Отгоре на всичко - на глупавъ Го правятъ! На селяндуръ и невежа...

Не е Той невежа, ни „селяндуръ“. Не е и наивенъ, нито глупакъ. Търпеливъ е Той, моятъ народъ и е Добрякъ! Вижте Го само какъ мишици напрѣга, какъ мре на браздата, какъ пада отъ разривъ въ отровната пѣна!

Отъ този Народецъ не става нацистъ, ни жалъкъ негодникъ, ни комунистъ.

Той е слабъ, защото е беденъ. Коленичилъ е днеска за шепя трохи. Но утре ще стане и правъ ще поеме сѣдбата си въ кораби ржце.

Болшевишката напасть не ще ни обвземе! Има ги още достойни чеда.

България пакъ ще възкрѣсне и нѣма да има въ свѣта по-достойна отъ гордата наша, прекрасна страна!

Димитъръ Бутански

Пишатъ ни...

отъ София

Съ рѣдко голѣмо удоволствие прочетохъ статията на г-нъ Валери Павловъ „Валутенъ боргъ - възможности и рискове“ въ кн. 127/1998 г. на списанието. Статията е написана така, че да бѣде разбрана и отъ обикновенъ човѣкъ - безъ икономическо образование.

Азъ сѣщо съмъ се питалъ каква ще бѣде сѣдбата на валутния борг, следъ като курса на долара се повишава непрекъснато, а марката остава на 1000 лева? Комунистическитѣ групировки и тѣхнитѣ теоретици ще направятъ всичко, за да провалятъ валутния боргъ. Първата имъ стѣпка е като рѣководители въ държавнитѣ банки да съдействуватъ за забавяне на приватизацията. Тезата имъ е, че държавнитѣ банки носятъ голѣми печалби на държавата и не трѣбва да се приватизиратъ.

Подуправителтъ на БНБ, отговарящъ за валутния боргъ г-нъ Мартинъ Заимовъ има много тежка задача. Ще успѣе ли? Много грѣхове тежатъ на семейство Заимови къмъ българския народъ - гано този членъ на семейството ги изкупи. Не се прояви много като рѣководител на клона на международната одиторска компания „Купъръ и Лайбрандъ“ въ София. Дано въ случая не важи българската поговорка, че крушата не пада по-далечъ отъ дървото:

Прагѣдо му Стоянь Заимовъ носи голѣма вина за гибельта на Ботевата чета. Като отговорникъ на Врачански окръгъ за възстанието, той съобщава въ Букурещъ, че въ Врачански окръгъ всичко е готово за възстанието и четата може да трѣгва. Когато Ботевъ пристига - нѣма нито възстание, нито Заимовъ. Той дълбоко се е прикрилъ.

Дѣдо му генералъ Владимиръ Заимовъ. Следъ като бѣ уволненъ стана шпионинъ и резидентъ на большевишкото разузнаване, като използваше наивнитѣ си приятели отъ войската и сина си поручикъ Стоянь Заимовъ, офицеръ отъ артилерийската охрана на Черноморската граница, за да предава тайнитѣ на нашата и нѣмската войски на большевикитѣ.

Вуйчо му пор. Стоянь Заимовъ за заслуги къмъ большевикитѣ на 9. IX. 44 г. бѣ произведенъ отъ „народната власт“ въ чинъ полковникъ и назначенъ за помощникъ на още единъ генералъ въ кавички, книжарьтъ Петъръ Вранчевъ, участвуващъ „активно“ на 9. IX. 44 г. въ превземането на Военното министерство. „Генералъ“ Вранчевъ бѣше началникъ на II-ро разузнавателно отдѣление - на контрашпионажа в МНО и мазето на МНО двамата разследваха колежитѣ и съвипускницитѣ на „полк“ Заимовъ за небивали обвинения въ шпионажъ и противонародни деяния, като участие въ измисленитѣ отъ Вранчевъ военни организации „Царъ Крумъ“ и „Неутраленъ офицеръ“. Следъ това „полк.“ Заимовъ, за подлитѣ му заслуги къмъ „народната власт“, го повишиха въ длъжностъ дипломатъ, на която служба се пропи.

Г-нъ Мартинъ Заимовъ не е Заимовъ. Той има друга фамилия, отъ която се е отказалъ. Заимова е майка му. Може ли да вѣрваме на единъ човѣкъ, който се е отказалъ отъ фамилията на родния си баща? Не сгрѣши ли СДС?

Анатоли Богдановъ

отъ Виена, Австрия

Въ чужбина и въ страната не сме ли роби на саманата?

Драги сънародници, нека всѣки единъ отъ насъ да си припомни примѣри отъ собствената си близка и далечна история, така сѣщо и редъ народни поговорки и примѣри, а следъ това всѣки поотдѣлно донесе своето трезво решение лично за отгърсване отъ негативното и поемане на правия пѣтъ отъ падение къмъ възходъ.

Ще цитирамъ нѣколко поговорки, български умотворения, за да си припомнимъ, а ний имаме достатъчно, но не ги ползваме, за да извлечемъ поука.

Напримѣръ:

- Богъ дава, но въ кошара не вкарва.
- Помогни си самъ, за да ти помогне и Богъ.
- Не е лудъ този, който яде баница, а е лудъ този, който му дава.

Гореспоменатитѣ мѣдри народни умотворения ни сочатъ правия пѣтъ, за да преодолѣемъ кризата и изградимъ добро бѣдеще за насъ лично, нашитѣ деца, за да бѣде нашата родина свободна, независима, просперираща и демократична. Сме ли ний въ състояние да спремъ разрухата-корупцията и сложимъ редъ и законность въ собствения ни домъ?

До кога ще чакаме, че умуваме и правимъ всевъзможни коалиции въ вреда на цѣль народъ и държава?

Не изтече ли времето на толерантността?

Не е ли напразно губене на време и изтощаване на народнитѣ ни сили въ очакване на вълкътъ да

стане овца - **до кога ще трае нашата наивност и ще се самозаблуждаваме, че съ компромиси може да измѣнимъ, приобщимъ къмъ родолюбие и взаимно съгласие тѣзи, които ни докараха до сегашното ниво**, отговарящо на национална катастрофа. Не е ли вече настѣпилъ моментътъ на разграничаване на доброто отъ злото? Тѣзи бивши другари, сега господа, изобщо не сж засегнати, напротивъ, тихомълкомъ добре си плетатъ мрежата, живѣятъ си необезпокоявани и въ страната, и въ чужбина съ народната пара, а не сж ни малко, нито за подценяване отново избѣгватъ отговорността. Тѣзи господа другари сж непромѣнени, тѣ сж рожби на сатаната и тѣхното царство е сатанинско, за семенъ пжтъ сж доказали чрезъ гѣлата си независимо подъ каква и да е форма, че предаватъ съ лека рѣка национални интереси само за лична тѣхна облага. Какво друго може да се очаква? Ето защо крайно време е да се разграничимъ от злото, да потърсимъ доброто въ правия живъ Богъ и нашата стара вѣра, безъ чужда примѣска, да бждемъ убедени въ собственото наше родно национално чувство, че ще победимъ. Да бждемъ последователни, единоумислещи, единни, сплотени, чрезъ вѣра ще наложимъ своя гласъ и протестъ за неотложна промѣна - законностъ, редъ и търсене на отговорностъ отъ всички закононарушителни безъ разлика. Не сторимъ ли нищо и стоимъ съ скръстени рѣце, губи цѣлъ народъ и гържава. А гържава, която не съумѣе да се справи съ престѣпността и корупцията, тя подкопава собственитѣ си основи и по този начинъ и правителство, и народъ, и гържава сж обречени на провалъ.

Престѣпникътъ трѣбва справедливо да бжде наказанъ и всички останали замѣсени въ всевъзможни галавери да бждатъ отстранени, само така може да се гаде ходъ на ново здравомислещо и градивно общество. Защото ний все още носимъ последицитѣ отъ комунистическия бацилъ. Днесъ е часътъ на опомняне, утре ще бжде късно, нека всички като единъ презърнемъ родния български национализъмъ и чрезъ него спасимъ страната и народа отъ силата на сатаната. Да живѣе България и цѣлокупниятъ български народъ. Амин - дай Боже, крепки сили за постигане на добрата цель.

Съ поздравъ:

За България!

И. Т. Калоянъ

отъ Чикаго, САЩ

Първобитниятъ капитализъмъ, до който докара България комунизмътъ, унищожава младото поколение, а по този начинъ и България.

Въпрѣки че съмъ галечъ отъ Родината, имамъ добра информация за младежката и учащитѣ се. Разгѣлиха се комуниститѣ на нѣколко престѣпни групировки и тръгнаха да унищожаватъ България. Настаниха се безотчественитѣ комунистически мутри и въ училищата.

Зарибяватъ децата ни съ наркотици и хазартъ. Сега, на децата ни не сж кумири националитѣ герои, а якиитѣ батковци, маши въ рѣцетѣ на стари смръдливи комунисти, които съ паритѣ си гвижатъ България къмъ дъното на бламото.

Гангрена се реже, за да не зарази тѣлото.

Има ли въ България такъвъ хирургъ?

По села и паланки червената гангрена не е изрѣзана. Смѣнятъ се на кормилото на властѣта, но самитѣ тѣ знаятъ като какви ще останатъ въ историята.

За Богъ да не имъ говоря. Зная, че сж атеисти. Въ кратунитѣ имъ сж само пари. Но трѣбва да знаятъ поговорката, че има Виговъ день. Този день ще гоиде и за тѣхъ. Ще виятъ като бѣсни кучета, да не мислятъ, че сж вѣчнитѣ бабаити. Въ сжщностъ сж гжуджета, нещастници, мърша, която трѣбва да бжде заровена на дълбоко.

Все пакъ, има день на разкаяние и ако може да го направятъ, да върнатъ ограбеното.

И децата страдатъ заради тѣхнитѣ престѣпления. Ако нѣматъ милостъ къмъ народа, поне да иматъ милостъ къмъ децата. **„Извинете се и се махнете!“**

Защо Богъ наказва хубавата ни страна съ болшевику? Съ тѣзи паразити, които съ добро не могатъ да бждатъ спрени.

Не се въвежда редъ съ демократични срѣдства, а съ твърда рѣка! Нашитѣ офицери вече сж отъ младото поколение и не сж обременени съ комунистическата идеология. Силовитѣ групировки не може да бждатъ обезсилени по демократиченъ начинъ.

Комуниститѣ иматъ девизъ - Ние пакъ сме тукъ. Тукъ сж, разбира се, като паритѣ на България сж въ тѣхъ и нѣма кой да имъ ги вземе.

Презъ 89 г. Желевъ спаси комунистическия парламентъ отъ гнѣва на народа, а по този начинъ и комунизма въ България.

Началото на миналата година депутатитѣ на СДС спасиха тѣзи отъ БКП.

Но ако има трети пжтъ, нѣма кой да ги спасява!

Иванъ Йордановъ

отъ гр. Елинъ Пелинъ

Уважаема редакция,

Бихъ искала чрезъ страницитѣ на Вашето списание да поздравя моя чичо Славчо Петровъ отъ Едмонтонъ, Канада и цялото му семейство. За менъ той е олицетворение на силенъ, богъръ духъ, на истински патриотъ и българинъ, който е билъ принуденъ да напусне Родината си преди 50 години, да се скита немилъ-недрагъ срѣдъ чужди хора и държави, докато неговитѣ близки сж били тормозени, изселвани и преследвани. Преживѣлъ е толкова тежки мигове, билъ е толкова близо до близки и въ сжщото време толкова далечъ...

Едва следъ 40-годишно изгнание, години на емигрантство, се завърна тамъ, кждето е роденъ, както мой пише:

*Хей, хей, хей, ето дойде день
и азъ да се завърна, кждето съмъ роденъ.
Горни Ломъ, мой роденъ край,
въ тебе съмъ роденъ, ти си моятъ рай...*

Завърна се, но за съжаление тукъ той не можа да се види съ родители, братя и сестра, които сжщо много желаеха да го видятъ, но... уви, тежка сждба, жестока сждба... На това мѣсто спирамъ, защото съзлитѣ ми напиратъ, тъй като моятъ баща (лека му прѣстъ) не можа да доживѣе да види любимия си братъ.

Следъ дълги години тормозъ (изселвания) и преследвания не издържа...

Бихъ искала сжщо да поздравите и други българи отъ Едмонтонъ, но тѣзи, които сж били принудени да напуснатъ Родината си преди 50 години, а не тѣзи, които изнесоха паритѣ на България следъ 1989 г.

Съ уважение: Йорданка Аврамова

отъ Нью Джерси, САЩ

Благодаря Ви за последния брой на „Борба“. Тъжни спомени предизвика статията на моя добъръ приятель отъ Калифорния, г-нъ Николовъ, за „Икономическия механизъмъ“. Спомнямъ си, че по това време помолехъ сестра ми, която е икономистъ да ми обясни какъ работи този „механизъмъ“. Но тя сжщо не можеше да разбере какво иматъ предвидъ „отговорнитѣ другари“!

Сега вече ми е ясно, че тѣ сж разбирали организираното ограбване на България подъ този терминъ!

Вѣрвамъ, че ще дойде день, когато на всички комунисти - престъпници, ще се потърси сждебна отговорность!

За демокрацията! За България!

Марио Костовъ

отъ с. Антимово, Вигинско

Обръщение за помощъ

Икономъ Николай Цвѣтковъ Василевъ отъ с. Антимово, Вигинско - бившъ политзатворникъ, прекаралъ 9 години въ лагеритѣ и затворитѣ, като живъ свидетель, е изготвилъ книга за печатъ подъ надсловъ „Репресираниитѣ граждани отъ Вигински регионъ“ за времето отъ 9. IX. 1944 г. до 10. XI. 1989 г. Въ нея сж отразени всички събития, станали около 9. IX. 1944 г. - масовитѣ убийства, народниятъ сждъ, лагеритѣ въ Бѣлене, Ловечъ, Скравена и други мѣста, както и затворитѣ и животътъ въ тѣхъ. Накрая на книгата е помѣстенъ поимененъ списъкъ на пострадалиитѣ отъ тоталитарния режимъ, изселени, лагеристи, политически затворници и тѣхнитѣ преживѣвания.

По този поводъ сжщиятъ отправя призивъ къмъ всички емигранти, живѣещи въ чужбина, да го подкрепятъ съ срѣдства, необходими за напечатването на горепосочената книга, за което спонсорство изказва своята благодарность.

Б.Р. Желаетъ да подпомогнатъ икономъ Николахъ Цв. Василевъ, да пратятъ своитѣ помощи до „Борба“ или се обрънатъ къмъ редакцията за повече сведения.

Съобщения

На 4 април 1998 в София се състоя първият редовен конгрес на Бълг. Младежки Дем. Форум. По този случай бѣха изпратени следнитѣ приветствия:

Отъ д-ръ Иванъ Дочевъ, почетенъ председателъ на БНФ:

Драги съидейници,
Вие, младитѣ наши съидейници, сте бѣдешето на нашата партия Български демократически форумъ.

Вие сте ония, които сте призвани да поемете утре рѣководството на Партията ни и реализирате идеитѣ, за които се боримъ цял животъ.

Отъ васъ зависи утрешната сѣдба на нашия народъ и на България.

Азъ вѣрвамъ въ васъ, че вие въ единение и сплотеностъ, достойно ще изпълните вашия дългъ къмъ народъ и Родина.

Искрено ви пожелавамъ ползотворна работа и успѣхъ на вашия конгресъ.

За България!

Вашъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ

Приветствието на д-ръ Дочевъ бѣше поднесено отъ представителя на БНФ въ България г-нь Гошо Спасовъ. Заедно съ него той поднесе и поздравленията на Централния управителенъ съветъ на БНФ, Инк., като имъ пожела да бѣдатъ достойни замѣстници на отцитѣ си.

отъ г-нь В. Н. Кривски, БДФ - североизточна България:

Скъпи млади съидейници - активни борци за миръ, хлѣбъ, човѣшки свободи, образование и социаленъ напредѣкъ.

Днесъ, когато животворнитѣ слънчеви лѣчи събуждатъ земята отъ зимния ѣ сънь и природата разцѣфтва, за да открие своитѣ неповторими багри и красота:

- Вие, нашитѣ съидейници и смѣли последователи на борбитѣ на Българските национални легиони;

- Вие, най-чиститѣ и най-преданитѣ на идеитѣ на Г.С. Раковски, В. Левски и Хр. Ботевъ и на хилядитѣ знайни и незнайни герои отъ нашето възрожденско минало;

- Вие, посланицитѣ на човѣшки правдини - отъ всички краища на нашата Родина, сте събрани туку на този

Първи вашъ редовенъ конгресъ, на който трѣбва да вземете важни исторически решения за Вашето активно участие при изграждането на:

- Суверенна;

- Демократична;

- Национално могѣща и

- Социално справедлива България.

На вас се пада честта и отговорното задължение предъ бѣдещитѣ поколения да поемете щафетата на историческата борба срещу: попълзновенията на БСП; да вигнете гордо и високо българския трибагреникъ и изградите нова съвременна България - на основата на:

- Възраждащия се националенъ духъ и достойнство на българина;

- Самобитно изградения презъ вѣковитѣ националенъ моралъ и

- Съвременнитѣ авангардни технологии, култура и цивилизация.

Вие сте призвани първи да прекратите прага на 21 вѣкъ и бѣдете водещи при изграждането на България като правова държава и приемането ѣ въ Европейскитѣ струткури и североатлантическия пактъ НАТО.

...Къмъ васъ народа днесъ гледа

и своята вѣра довѣри - за победа...

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Следъ 70 години активна борба срещу комунизма вие сте единственитѣ наши посланици и надежда за справяне съ садизма.

Вие - бждещитѣ активни съзидатели на обновена България ще трѣбва да разкриете вашитѣ души и чисти сърца и честно по легионерски да гадете обетъ: **за вѣрна и достойна служба на родъ и родина.**

На този исторически форумъ вие ще трѣбва да вземете единодушни, ясни и недвусмислени решения.

Вие трѣбва да издигнете високо факела на образованието, професионалното израстване и човѣшката култура - защото само тѣ сж основнитѣ гаранции за преуспѣването на гаденъ народъ. Тѣ сж които ще инжектиратъ новия духъ и вѣра въ нашия борчески и достоенъ народъ. Тѣ сж които ще обновятъ родината ни и ни приобщатъ къмъ Европейската общност и цивилизованитѣ народи отъ цѣль свѣтъ.

Ние, по-възрастнитѣ ваши съидейници, които преминахме презъ преизподнята на комунистическия лагер и затоври; ние, които осмислихме живота си въ борбата срещу комунизма - за изграждане на нова и преуспѣваща България - дълбоко вѣрваме въ вашата младост и възможности и ви изпращаме нашитѣ искрени и чисти борчески поздравии съ пожелания за високи успѣхи въ всички ваши обществени и лични позитивни начинания.

Съ дълбока вѣра въ по-свѣтлото бждеще на нашата родина и въ вашия активенъ и ефективенъ приносъ - за изграждане на нова България - позволете ни още веднѣжъ да ви поздравимъ съ нашето **ЗА БЪЛГАРИЯ!**

Сантъ Петербургъ, Флорида

Националниятъ празникъ - 3 мартъ, Освобождението на България, бѣ отпразднуванъ и тази година отъ наши сънародници въ околността на Сантъ Петербургъ - Флорида. Повечето отъ тѣзи родолюбиви българи - патриоти, приближаватъ вече половинъ столѣтие далечъ отъ Родината, но обичьта имъ къмъ нея е все така силна. Тѣ си спомниха за старитѣ опълченци, дали живота си за милоото Отечество, а за насъ, българитѣ подъ топлото флоридско слънце, си пожелахме да но Господъ ни дава здраве да се срещнемъ и зогодина.

*Съобщава:
Генчо Нанковъ,
Рочестеръ, Нью Йоркъ.*

Чикаго, Илиноисъ

На 7 мартъ 1998 се състоя общо-годишното събрание на БНФ - клонъ Чикаго. Председателътъ на клона г-нъ Бориславъ Борисовъ направи докладъ за извършената дейностъ, а г-нъ Тошо Момчиловъ за касата на клона. Бѣха разисквани въпроси за бждещата дейностъ, а г-нъ А. Дърводѣлски говори за положението въ България.

Бѣ преизбрано досегашното ръководство въ съставъ:

Председателъ Бориславъ Борисовъ

Подпредседателъ Трайчо Стефановъ

Секретаръ Тошо Момчиловъ

Контролна комисия: Крумъ Радевъ, Димитъръ Драгойчевъ

Следъ събранието бѣ отпразднуванъ Националниятъ ни празникъ 3 мартъ и прочетено поздравлението на губернатора на Илиноисъ г-нъ Джимъ Едгаръ, издадено по този случай. Г-жа Гана Стоянова изнесе докладъ, изслушанъ съ внимание и одобрение отъ присѣжествуващитѣ, а г-нъ Христо Христовъ прочете стихотворението „Опълченцитѣ на Шунка“ и „Къмъ партията...“ отъ г-жа Дора Астра.

Празненството завърши съ братска трапеза до късно вечерята.

Ню Йоркъ, САЩ

При посещението си въ Ню Йоркъ президентътъ г-нъ Петъръ Стояновъ посети черквата „Св.св. Кирилъ и Методий“ и присѣжествува на църковната служба, отслужена отъ отецъ Василь Стояновъ. Стоици наши сънародници изслушаха отецъ Стояновъ и Президента, който между другото каза, че България има нужда отъ всички свои синове. Той подчерта, че вратитѣ за Н.В. Царъ Симеон II сж широко отворени и той ще допринесе много за бждещето на Родинама.

Г-нъ Миро Герговъ поднесе цвѣтя на Президента отъ името на ЦУС на БНФ и го поздравя съ добре дошълъ.

*Съобщава: Миро Герговъ
Бѣфало, Ню Йоркъ*

Кѣде сж децата на комуниститѣ?

На проф. Дочо Пеневъ, комунистъ, проф. по анатомия синътъ му е въ Университетска болница - St. Louis, Missouri.

На проф. Петко Узуневъ, фармакологъ, дъщерята е въ Калифорния.

На Милко Балева, бившъ членъ на Политбюро, синътъ е въ Houston, Texas.

На проф. Иванъ Горановъ, партиенъ секретаръ въ ИСУЛ, дъщерята е въ Чикаго.

На бившия м-ръ на благоустройството Маринъ Грашновъ, дъщерята и зетя сж въ Вашингтонъ.

А самиятъ Сами Геронъ, прославилъ се като най-ревностенъ изпълнителъ при изключване на студенти, сега е въ Ню Йоркъ.

Желаемъ имъ здраве и чиста съвестъ въ капиталистическия свѣтъ.

Както бѣ оповестено, сп. „Борба“ ще бжде пращано само на тѣзи, които устно или писмено сж уведомили редакцията, че желаятъ да го получаватъ, както и на библиотеки, университети и центрове за информация.

Умоляватъ се тѣзи, които желаятъ да получаватъ списанието и не сж сторили това, да ни известятъ. Сжщо така да ни осведомяватъ при промѣна на адреса.

За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощи могатъ да се изпращатъ:

Въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. „Алабак“ 21, Бѣлово, България

Въ канадски долари - Dr Angel Todoroff, 11 Woodward Ave, Brampton, Ont. L6V 1J9, Canada

Въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

Въ щатски долари - „Borba“, P.O. Box 46250, Chicago, Il. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Нови книги

Д-р Иван Дочев

**ШЕСТ
ДЕСЕТИЛЕТИЯ
БОРБА ПРОТИВ
КОМУНИЗМА
ЗА СВОБОДАТА НА**

БЪЛГАРИЯ

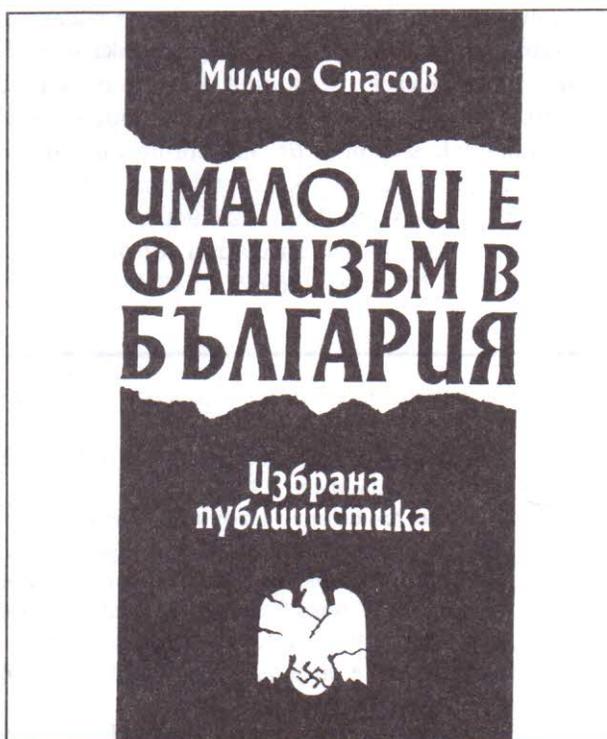
Поради голѣмия интересъ къмъ книгата на г-ръ Иванъ Дочевъ „Шестъ десетилѣтния борба противъ комунизма за свободата на България“, се наложи тя да бѣде преиздадена за трети пѣтъ. Първото издание на български езикъ е отпечатано въ Нью Йоркъ презъ 1993 г. Второто въ Пловдивъ презъ 1995 г. и третото въ София презъ 1998 г.

В около 280 страници г-ръ Иванъ Дочевъ е успѣлъ да обхване периода отъ 1930 г. до наши дни, в който периодъ комунистичѣ сж подготвили и осъществили заграбването на политическата властъ въ България. Съ вецината на страниченъ наблюдателъ и участникъ въ събитията г-ръ Дочевъ проследява четиридесетъ и петгодишната тирания, на която е билъ подложенъ българскиятъ народъ, борбитѣ му срещу нея, жертвитѣ на комунистическия тероръ, десети ноември 1989 г. и изискванията, на новото време за възстановяване на Родината ни отъ комунистическата разруха.

Направенитѣ заявки за покупка на книгата предъ представителството на БНФ въ България на адресъ: Гошо Петровъ Спасовъ, „Алабакъ“ 21, Бѣлово 4470, ще бѣдатъ изпълнени по реда на постѣпването имъ. При изпращане на суми съ пощенски записъ изрично да се упоменава, че сумата се отнася за покупка на книгата „Шестъ десетилѣтния...“ Цената на книгата за България е 2800 лв. безъ пощенскитѣ разноски. За чужбина - \$20 съ пощенскитѣ разноски.

Новоизлязла книга

Наскоро бѣше публикувана книгата „Имало ли е фашизъмъ въ България“, избрани публикации на Милчо Спасовъ, помѣстени следъ 1989 въ демократичния печатъ, включително и въ сп. „Борба“. Това е една отъ немногото появили се досега книги съ остра принципна насоченост, която разкрива и разобличава направитѣ въ продължение на половинъ вѣкъ лѣжу и изопачавания на събитията отъ новата българска история. Тя фокусира вниманието ни къмъ отгѣлни ярки примѣри на човѣшката доблестъ и жалки падения. Темитѣ сж разнообразни и обхващатъ една широка гама: отношенията ни съ Русия, ужасяващитѣ примѣри на жестокостъ къмъ непреклоннитѣ български родолюбци, смазващата комунистическа пропаганда, съвременното състояние на македонския въпросъ, елементи отъ биографитѣ на забележителни българи като Стамболовъ, царъ Борисъ III и Борисъ Хрис-

мовъ, погледъ къмъ значимитѣ събития, оформили историята на съвременна България, сравнителното благоденствие на страната ни презъ последнитѣ 10 мирни години на Царство България и пр.

Много снимки и скици онагледяватъ написаното. И най-взискателния читателъ ще намѣри неизвестни нему факти и детайли. Сравнително краткиятъ обемъ на книгата (173 стр.), ясниятъ ѝ езикъ и напълно гостжп-

ната цена би трѣбвало да привлекатъ много читатели и особено младежи, които продължаватъ да сж въ пленъ на заблудитѣ, направени отъ тоталитарния периодъ.

Освенъ на книжния пазаръ, книгата може сигурно да се намѣри въ клубоветѣ на ул. „Царъ Асенъ“ 62 и бул. „Прага“ 16 въ София. Списание „Борба“ най-горещо я препоръчва на читателитѣ и съмишленицитѣ си и на тѣхнитѣ жадни за истина потомци.

Нови книги съ историческа тематика

Издателство „Карина - Мариана Тодорова“ отпечата две книги, свързани съ важни дати отъ историческитѣ събития въ България.

„История на България., 681-1996, съ нѣкои премълчавани досега исторически факти“ на **Петъръ Константиновъ** (350 стр.) съ максимална обективностъ проследява хронологията на ония значими събития, които българскиятъ народъ нарича своя актуална история и преосмисляйки тѣзи събития днесъ продължава да осъществява миролюбива връзка съ своитѣ териториални съседи. Авторътъ се старае да привлече вниманието на читателя най-вече върху ония, държани въ мълчание, или пътъ тенденциозно осветявани по време на комунистическия тоталитаризъмъ исторически факти, засѣгащи нашето недалечно минало. Написана на гостжпенъ езикъ, снабдена съ справоченъ материалъ, книгата е вълнуваща среща съ великитѣ и горчиви понѣкога истини, съ които е осеянъ историческиятъ пѣтъ на България. Цената на книгата е 12 щ.г., въ която цена се включватъ и пощенскитѣ разходи по доставка до Вашия адресъ.

„Революция на Изток. Един португалецъ въ София“ отъ **Луиш Гонзага Ферейра** (580 стр.) е книга, написана отъ дипломатъ отъ карьерата, посланикъ въ България по време на събитията отъ 1989 г., когато бѣше сваленъ отъ властъ диктаторътъ Тодоръ Живковъ. Огромната ерудиция помага на посланикъ Ферейра да отрази ярко и вълнуващо ония събития, съ които ще се сблъска младата едва прохождаща българска демокрация. Цената на книгата е 20 щ.г., въ която цена сж включени и пощенскитѣ разходи по доставката до Вашия адресъ.

Книгитѣ можете да закупите съ париченъ преводъ до фирмата издателъ ЕТ „Карина - Мариана Тодорова“, банкова сметка 1141730414 при Българска Пощенска банка, София 1414, пл. „България“ 1, банковъ кодъ 92079400.

Заявки на адресъ: България, София 1330, ул. „Добротичъ“ бл. 36, ап. 2, Мариана Тодорова, изд. „Карина - М“, тел. (359 2) 22 46 46

Въ редакцията на „Борба“ могатъ да се поръчатъ следнитѣ книги:

„Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България“ отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание - \$ 20.

„Истината винаги е горчива“ отъ Димитъръ Х. Поповъ, два тома - всѣки по \$ 7.

„Имало ли е фашизъмъ въ България“ отъ Милчо Спасовъ - \$ 5.

„История на България“ отъ Петъръ Константиновъ - \$ 12.

„Македония“ отъ Стоянъ Темелковъ - Есапчето - \$ 10.

„Ако не бѣше“ отъ Евстати Антоновъ - \$ 10.

Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева - \$ 10.

Въ цената сж включени пощенскитѣ разходи.

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

EXECUTIVE BOARD

PRESIDIUM

Alex Darvodelsky, Dipl. Ing

Dr. Angel Todoroff

Marin Marinov, Esq.

REPRESENTATIVE B.D.FORUM

Dimitar Boyanov, Dipl. Ing.

REPRESENTATIVE - BULGARIA

Gosho Spassov

SECRETARY

Jordan Ganchovsky

TREASURER

Krum Radev

ADVISERS

Tzonia Gradinarov

Dragomir Zagorsky

Miro Gergoff

Todor Todorov

CONTROLLERS

Nikola Janakiev

Peter Nikoloff

BOARD OF DIRECTORS

George Lazarow, Dipl. Ing.

Germany

Simeon Saraivanov

Washington State, USA

Dr. Ilija Popov

Brazil

Enrico Del Bello

Italy

Pano Saraydaroff

Australia

G. Schallenberg, Dipl. Ing.

Germany

Emil Atanasoff

New York, USA

Kiril Kirov

England

A. Adelblom, Dipl. Ing.

Sweden

Lissa Lisseva, Dipl. Ing.

South Africa

Dr. Ivan Dobrev

B. C., Canada

Michael Michailov

California, USA

Jivko Srebhoff

Australia

Neno Petrov

New Jersey, USA

George Antonoff

Arizona, USA

Todor K. Ivanov

Australia

Ivan Traykov

Austria

Josef Zagorsky

Switzerland

Peter Petrov

Australia

Peter Zaharov

Sweden

Dimitar Nikolov

Ottawa, Canada

Jordan Ivanov

Florida, USA

Borislav Borissov

Chicago, USA

Luka Arsov

Ontario, Canada

Ivan Vitanov

Calgary, Canada

WORLD CENTRAL COMMITTEE

DR. IVAN DOCHEFF

Honorary President

20 Мартъ 1998 г.

До Г.Г. Членовете на Ц.У.С.
Председателите на Клоновете
и членовете на Б.Н.Ф., Инк.

ОКРЪЖНО

За свикване на 26-ия двугодишен Конгресъ
на Българския Национален Фронтъ, Инк.

Драги Съудейници,

По общо решение на членовете на Изпълнителния Съвет на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. и съгласно чл. 13
от Устава на Организацията

Се свиква на Заседание 26-ия **ДВУГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ**
НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Заседанията на Конгреса ще се състоят в Чикаго, САЩ на 13 и 14 юни 1998 г.

CONFORT INN - O'HARE, 2175 E. TOUHY Ave., DES PLAINES, IL. 60018

Телефони: (800) 222-7666 или (847) 635-1300

Очаква се за Конгреса да пристигне делегация от България - представители на Българския
Демократичен Форумъ и гости.

Делегати на Конгреса сж членове на Ц.У.С., председателите на клоновете и по един делегат
на петте редовни членове, избраны от съответния клонъ.

Всеки редовен член на Б.Н.Ф. има право да прижтствува на заседанията на Конгреса
безъ право на гласъ.

Всеки писма да се изпращат до:

Bulgarian National Front, Inc., P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646 - USA

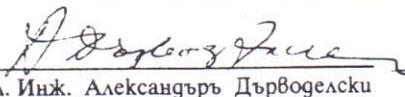
Прижтствието на всички е от голяма важност, тъй като ще се вземат решения за
насоката на нашата бъдеща дейност. Борбата, започната преди половин век, не е завършена.

Дългъ на всички ни е да допринесем каквото можем за окончателното сриване на комунизма
и изграждането на една Свободна, Демократична и Правова Българска държава.

До скоро виждане в Чикаго!

За България!

Президиумъ на Българския Национален Фронтъ, Инк.

Дипл. Инж. Александър Дърводелски

Д-ръ Ангелъ Тодоровъ

Адвокатъ Маринъ Мариновъ

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #36-3208582
I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1967
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 36R-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P. O. Box 46250
Chicago, IL 60646, U.S.A.

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

св. Михаилъ-Борисъ
Царь Борисъ I

Стенописъ въ църквата Св. Наумъ до Охридъ

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество О.О.Д.